

1

นักศึกษาใหม่ของสแตฟฟอร์ด

ไบลีเขียวสดของเถาไฉวที่ห้อยเป็นระย้าลงมาจากกิ่งไม้ใหญ่แกว่งไหว ไปมาตามแรงลมเมื่อรถยนต์จำนวนมากทยอยเล่นผ่านเข้าไปในลานจอดรถของมหาวิทยาลัย แม้จะเป็นวันแรกของการเปิดภาคเรียน แต่บรรดานักศึกษาชั้นปีที่สูงกว่ากลับไม่ได้สนใจรุ่นน้องหนุ่มสาวที่กำลังก้าวลงจากรถหรือเดินเข้ามาภายในอาคารเรียนนัก พวกเขาปรายตามองวัยรุ่นบางคนที่ส่งเสียงทักทายกันดังลั่นอย่างดูแคลนก่อนจะเดินหายเข้าไปในอาคารเรียน

สแตฟฟอร์ดเป็นมหาวิทยาลัยเก่าแก่ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังมาเป็นเวลายาวนาน นักศึกษาส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะและระดับชั้นสูงในสังคม แต่ก็เชื่อว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้จะเน้นรับนักศึกษากลุ่มเดียว หากชนชั้นสามัญมีสติปัญญาและความสามารถมากเพียงพอก็สามารถเข้ามาศึกษาได้เช่นกัน

บรรดานักศึกษาใหม่พากันไปแสดงเอกสารเพื่อรายงานตัว ก่อนจะเข้าไปในห้องพักซึ่งอยู่ภายใน พวกที่เดินทางมาด้วยตัวเองไม่ต้องรบกวนอะไรมากนัก เพราะเมื่อกรอกเอกสารเสร็จก็สามารถหิ้วสัมภาระขึ้นห้องพักได้ทันที ต่างจากหนุ่มสาวที่มาจากตระกูลร่ำรวย เพราะนอกจากจะไม่สามารถจอดรถทิ้งไว้ภายในมหาวิทยาลัยได้แล้ว พวกเขายังต้องหอบกระเป๋าเดินทางไปต่อขึ้นไปยังห้องพักด้วยตนเอง เสียงลากกระเป๋าสลับกับเสียงบันดังเป็นระยะ เมื่อทุกคน

เข้าห้องพักจนเกือบหมดแล้ว ทุกอย่างจึงสงบลง ยานพาหนะราคาแพงที่คับคั่งในลานจอดก็เริ่มบางตาเมื่อบรรดาผู้ปกครองหรือผู้ติดตามนำรถยนต์ออกไปกระทั้งเวลาล่วงเข้าสู่ยามบ่าย เสียงกริ่งก็ดังขึ้น นักศึกษาชั้นปีหนึ่งทั้งหมดจึงออกจากห้องและลงไปรวมตัวกันในห้องประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัย

สัญญาณเสียงแหลมเล็กดังยาวนานทำให้เด็กหนุ่มที่กำลังเดินทอดน่องอยู่บนถนนเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น เขามองบานประตูโลหะขนาดใหญ่ที่มีตราสิงโตกับเปลวเพลิงกำลังเคลื่อนปิดลงอย่างเชื่องช้าด้วยความตระหนก ก่อนจะตะโกนเสียงดัง

“เดี๋ยวก่อน!”

ชายในชุดสูทสีดำสนิทหันหน้ามามองและเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์แสนธรรมดาวิ่งเข้ามาหาทั้งที่สะพานกระเป๋ากะคร่ำคร่ำไปโต แม้จะยอมเปิดประตู แต่ยามรักษาความปลอดภัยผู้นั้นก็ยังยืนขวางเอาไว้ไม่ยอมให้อีกฝ่ายก้าวเข้าไปด้านในโดยง่าย ดวงตาภายใต้แว่นสีเข้มมองผู้ที่กำลังยืนหอบตั้งแต่หัวจดปลายเท้าอย่างพิจารณา ก่อนจะเอ่ยปากถามเสียงห้วน

“คุณเป็นใคร”

“ผมเป็นนักศึกษาของที่นี่” เด็กหนุ่มตอบและขมวดคิ้วเมื่อยามผู้นั้นมองอย่างไม่เชื่อ เขาจึงวางกระเป๋าสะพายลง ล้วงมือลงไปควานหาอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะดึงจดหมายที่ค่อนข้างยับเยินฉบับหนึ่งออกมา

“เอกสารรับรองของผม”

เขาพูดสั้นๆ แล้วยื่นจดหมายฉบับนั้นให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกฝ่ายรับไปเปิดดูและพูดสั้นๆ

“โทมัส เฮลเลอร์สไตน์”

“ชื่อเต็มคือโทมัส วิลเลียม เฮลเลอร์สไตน์ นักศึกษาที่มีคะแนนสอบเข้าเป็นอันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัย”

เด็กหนุ่มพูดขึ้นมาทันควัน ยามรักษาการณ์เหลือบตาขึ้นมองเขาเหมือนไม่พอใจในคำพูดที่ฟังดูอวดโอ่ แต่เมื่อได้เห็นสีหน้าเรียบคล้ายไม่ใส่ใจของ

อีกฝ่ายจึงรู้ว่านั่นเป็นเพียงคำอธิบาย เขาพบจดหมายส่งคืนให้พร้อมกับพูดเสียงเรียบ

“เท่าที่รู้ ดูเหมือนคนที่มึนเค้านสอบเข้าสูงสุดชื่อ คริสโตเฟอร์ วินเก็ต”

เด็กหนุ่มที่อ้างว่าชื่อโหมสไม่พูดอะไร เขารับจดหมายมายัดกลับลงไปในกระเป๋าทามเดิม จากนั้นจึงเหวี่ยงมันขึ้นสะพายไหล่

“ผมเข้าไปได้หรือยัง”

ยามรักษาการณ์มองเขาอยู่อดีตใจก่อนจะเบี่ยงตัวเปิดทางให้พร้อมกับผายมือ

“เชิญ”

โหมสขยับตัว แต่ยังไม่ทันจะได้ออกเดินก็ต้องหยุดเมื่อคนในสูทสีดำกล่าวเสียงเรียบ

“ตอนนี้ทุกคนอยู่ในห้องประชุม คุณควรไปที่นั่นก่อน”

เด็กหนุ่มเอี้ยวตัวเล็กน้อยเพื่อหันมามองอีกฝ่ายและกล่าวคำขอบคุณสั้นๆ ก่อนจะเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปยังอาคารที่ยามชี้ เมื่อเห็นนักศึกษาหนุ่มเดินไปไกลพอสมควรแล้ว ยามรักษาการณ์จึงหยิบอุปกรณ์สื่อสารขึ้นมาและกรอกคำพูดลงไป

“เด็กคนนั้นมาถึงแล้วครับ” เขาฟังจนกระทั่งผู้ที่อยู่ปลายสายกล่าวจบจึงก้มศีรษะลงเล็กน้อยพร้อมกับตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อม

“รับทราบครับท่าน”

เขาเก็บวิทยุติดตอกลับเข้ากระเป๋าทามและหันหน้าไปมองเด็กหนุ่มที่กำลังก้าวเข้าไปในอาคาร เมื่อแน่ใจว่าไม่มีผู้ใดเข้ามาภายในมหาวิทยาลัยอีกจึงเดินกลับเข้าไปในป้อมเพื่อกดปุ่มปิดประตู เสียงครีตคราดของลูกล้อที่เคลื่อนผ่านพื้นคอนกรีตฟังคล้ายเสียงคมมีดกรีดผ่านแผ่นหิน และเมื่อบานประตูโลหะทั้งสองกระทบกัน เสียงกึ่งกังของมันประดุจสัญญาณบอกให้รู้ว่า นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป สถานที่แห่งนี้จะถูกตัดขาดจากโลกภายนอก แม้ไม่ตลอดไป แต่ก็ชั่วระยะเวลาพอสมควร

เสียงกังวานของประตูเหล็กดังสะท้อนผนังอาคารที่เป็นอิฐ ได้ยินไปจนถึง

ห้องประชุมที่ตั้งอยู่กึ่งกลางมหาวิทยาลัย มือของโทมัสที่กำลังผลักประตูไม้หนาหนักชะงักไปเล็กน้อย เขาหันกลับไปมองด้านหลังและทำสีหน้าเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง จนกระทั่งได้ยินเสียงกระแอมของใครบางคนจากด้านข้าง เด็กหนุ่มจึงยุติความคิดทั้งหมดและหันไปมองสุภาพสตรีวัยกลางคนที่มองเขาด้วยความแปลกใจ

“เธอเป็นใคร เข้ามาทำอะไรในนี้”

เธอถามหลังจากไล่สายตาสำรวจเขาอย่างรวดเร็วตั้งแต่หัวจดเท้าไปหนึ่งรอบ โทมัสกระชับมือข้างที่ถือกระเป๋าเล็กน้อย

“โทมัส เฮลเลอร์สไตน์ นักศึกษา...”

“โทมัส วิลเลียม เฮลเลอร์สไตน์ เด็กที่ได้คะแนนสอบเข้าสูงสุด” สุภาพสตรีทำหน้านั้นชัดด้วยน้ำเสียงราบเรียบพลางใช้มือข้างหนึ่งผลักบานประตู “มารออะไรอยู่ รีบเข้าไปหาที่นั่นเร็ว”

เธอพูดเสียงดังก่อนจะก้าวเข้าไปด้านในและเดินเลยไปยังโถงขนาดใหญ่ด้านหน้า เมื่อเห็นสุภาพสตรีทำหน้านั้นหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิ โทมัสจึงรู้ว่าเธอคือหนึ่งในอาจารย์ของมหาวิทยาลัย เด็กหนุ่มรีบมองหาที่นั่งและพบว่ามีเก้าอี้ในแถวสุดท้ายเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่ยังว่างอยู่ เขารีบเดินเข้าไปนั่งอย่างว่องไวในจังหวะเดียวกับที่พิธีกรซึ่งกำลังกล่าวคำต้อนรับอยู่บนแท่นกลางเวทีเอ่ยขึ้น

“ขอเชิญศาสตราจารย์อลัน เฟดเดอริก ฟ็อกซ์แมน อธิการบดีของมหาวิทยาลัยสเตฟฟอร์ดขึ้นกล่าวโอวาทกับนักศึกษาใหม่”

เสียงปรบมือดังกึกก้องเมื่อสุภาพบุรุษผู้มีเรือนผมสีดอกเลาก้าวขึ้นไปบนเวที เขากล่าวคำขอบคุณพิธีกรสั้นๆ วางมือทั้งสองข้างลงบนแท่นและกวาดตามองนักศึกษาภายในห้องประชุมหนึ่งรอบ ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงก้องกังวาน

“กล่าวกันว่าหนุ่มสาวคือตัวแทนแห่งความเฉลียวฉลาดและความแข็งแกร่ง ผมเห็นด้วยในข้อนั้น เพราะนักศึกษาของเราทุกคนที่ผ่านมัลลันต์มีสติปัญญาที่น่าயกย่อง ออกจะเป็นการพูดที่เหมือนเข้าข้างตัวเอง แต่ผมมั่นใจและกล้าที่จะบอกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยสเตฟฟอร์ดทุกคนมีความ

สามารถเหนือกว่ามหาวิทยาลัยอื่นมากมายนัก เพราะทุกคนที่จบจากที่นี่มีตำแหน่งหน้าที่การงานระดับสูง ทั้งในวงการวิทยาศาสตร์ การค้า และการเมือง”

เขาเว้นระยะและมองนักศึกษาทุกคนอีกครั้ง

“ความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการฝึกฝน และการพัฒนาตัวเองที่มีประสิทธิภาพที่สุดก็คือการแข่งขัน พวกเธอทุกคนอาจสอบผ่านจนสามารถเข้ามานั่งฟังคำพูดของผมในห้องประชุมอันแสนสวยงามแห่งนี้ แต่เชื่อว่าจะก้าวออกไปจากมหาวิทยาลัยพร้อมปริญญาบัตรอันทรงเกียรติได้ทุกคน การเรียนในมหาวิทยาลัยสเตฟฟอร์ดก็เหมือนการก้าวเข้าสู่สมรภูมิที่มีสมอเป็นอาวุธ ใครอ่อนแอก็จะแพ้อย่างแน่นอน แต่สนามรบของพวกเราไม่มีคนตาย ใครสู้ไม่ได้จะหลุดพ้นจากสภาพนักศึกษาทันที”

เสียงฮือของเหล่านักศึกษาดังแทรกขึ้นมา ศาสตราจารย์ฟ็อกซ์แมนยืนรอจนกระทั่งทุกคนเงียบเสียงลงจึงกล่าวต่อ

“เพื่อพิสูจน์ว่าพวกคุณพร้อมที่จะเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสเตฟฟอร์ด เราจึงเริ่มต้นการเปิดภาคเรียนด้วยการสอบทุกวันติดต่อกันเป็นเวลาสามอาทิตย์ ไม่เว้นแม้กระทั่งวันหยุด” เขายกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามเมื่อเห็นนักศึกษาบางคนขยับตัวเหมือนจะตั้งคำถาม

“ฟังดูอาจจะหนัก แต่ขอให้เชื่อเถิดว่าชีวิตจริงของคนเราหนักหนาสาหัสกว่าการสอบของมหาวิทยาลัย ดังนั้นผมจึงขอให้ทุกคนตั้งใจทำข้อสอบ เพราะตระกูลอันสูงส่งหรือทรงเกียรติของพวกเธอจะไม่มีทางยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือได้แม้แต่คนเดียว คะแนนจากการสอบทุกครั้งจะถูกเก็บและนำมาประมวลผลเพื่อแยกนักศึกษาออกเป็นสามกลุ่ม พวกที่มีคะแนนสูงสุดจะได้เข้าไปอยู่ในกลุ่มจักรูดา”

มือผมชี้ตบท้ายไปยังโล่ที่มีรูปดาวกับดวงตาที่ประดับอยู่บนผนังด้านข้าง

“คะแนนรองลงมาจะได้เข้าร่วมกลุ่มอหังการราชสีห์ และไพร่ตรีศูลตามลำดับ ขอบอกไว้ก่อนว่าการจัดแบ่งกลุ่มเหล่านี้เป็นเพียงการคัดเลือกความสามารถและความถนัดเท่านั้น ไม่ใช่การแบ่งแยกลำดับชั้นแต่อย่างใด นักศึกษาในแต่ละกลุ่มจะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานร่วมกัน และจะถูกแยกให้เข้าเรียนใน

ขณะที่เหมาะสมในชั้นปีที่สูงขึ้น ส่วนพวกที่ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์จะได้รับอนุญาตให้เรียนในมหาวิทยาลัยต่อได้อีกระยะหนึ่ง จากนั้นจะมีการสอบอีกครั้ง ซึ่งหากทำคะแนนได้ดีก็จะได้รับการพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ ส่วนพวกที่ไม่ผ่านคงจะต้องกล่าวคำอำลา”

เขาเผยรอยยิ้มบนมุมปากเมื่อเห็นนักศึกษาบางคนมีสีหน้าหวาดกลัวและอีกหลายคนหันไปมองหน้ากันด้วยความหนักใจ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ยืนนิ่งเหมือนมั่นใจในตัวเองว่าจะสามารถผ่านการสอบอันหนักหนาสาหัสเหล่านั้นไปได้ หลังจากปล่อยให้นักศึกษาตกอยู่ในความวิตกกังวลชั่วอึดใจ ศาสตราจารย์ฟ็อกซ์แมนจึงกล่าวสรุป

“เมื่อทุกคนเข้าใจกันดีแล้ว ผมคงต้องขอยุติโอวาทไว้เพียงเท่านี้ และขอกล่าวกับนักศึกษาทุกท่านอีกครั้งว่า ยินดีต้อนรับเข้าสู่มหาวิทยาลัยสเตฟฟอร์ด”

เขายกมือขึ้นรับเสียงปรบมือของเหล่านักศึกษาก่อนจะก้าวลงจากเวที จากนั้นอาจารย์อีกท่านจึงก้าวขึ้นมาแจกแจงกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยและปิดการปฐมนิเทศ ปล่อยนักศึกษาทุกคนกลับขึ้นหอนอน

โทมัสนั่งรอกระทั่งทุกคนออกจากห้องไปจนหมดจึงคล่องสายกระเป๋าไว้บนไหล่แล้วลุกขึ้น เขาตรงไปยังห้องทะเบียนเพื่อรายงานตัวและรับทราบหอพักกับหมายเลขห้อง แต่กลับไม่พบเจ้าหน้าที่สักคนเนื่องจากต่อนั้นเลยเวลาทำการไปมากแล้ว หลังจากยืนรื้อรออยู่ครู่ใหญ่ โทมัสจึงตัดสินใจเดินกลับไปห้ห้องประชุม ด้วยหวังว่าจะขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ แต่เมื่อไปถึงเขาก็พบแต่ห้องที่ว่างเปล่า เด็กหนุ่มถอนใจออกมาด้วยความผิดหวัง ก่อนจะเดินออกจากห้องและยืนนึกทบทวนจนคิดได้ว่า บางทียามรักษาการณ์อาจจะมีข้อมูลห้องพักนักศึกษาอยู่บ้าง เขาจึงเตรียมจะย้อนกลับไปยังป้อมยามหน้ามหาวิทยาลัย แต่เดินไปได้แค่สองสามก้าวก็ต้องหยุดเมื่อมีเสียงใครบางคนร้องเรียก

“ทอม!”

โทมัสขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจและหันกลับไปมอง คิ้วที่ขมวดเมื่อครู่เลิกขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นผู้เรียกกำลังเดินยืมร่าเข้ามาหา

“คริส” เขาเอ่ยทักพร้อมกับส่งมือให้เด็กหนุ่มผมสีทอง อีกฝ่ายกระชับมือ

แน่นและตบไหล่เขาค่อนข้างแรง

“นึกไม่ถึงเลยว่าจะเจอนายที่นี่ แต่ก็ไม่แปลกใจหรอกที่เห็นนายใน สแตฟฟอร์ด” คริสกล่าวด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความยินดี โทมัสโคลงหัวไปมา

“ความจริงฉันเองก็ไม่คิดจะมาเรียนต่อที่นี่ แต่มีเหตุจำเป็นบางอย่าง ทำให้ปฏิเสธไม่ได้” เขามองเพื่อนที่อยู่ในเครื่องบินของมหาวิทยาลัยพลางเอ่ยชม “นายเหมาะกับชุดนี้มาก ตอนที่ไดยินชื่อนักศึกษาที่มีคะแนนสอบเข้าสูงสุดอีกคน ฉันรู้ได้ทันทีเลยว่าจะต้องเป็นนาย”

“คะแนนสูงสุดอะไรกัน นายก็ทำได้เท่ากับฉันนั่นแหละ แต่น่าเสียดายที่ห้องพักของเราอยู่คนละตึก ไม่อย่างนั้นคงได้เลี้ยงฉลองกันสนุกไปเลย” คริสพูดหัวเราะและชะงักเมื่อเห็นเพื่อนตีหน้าขุ่น “ทำไมถึงทำหน้าแบบนี้ล่ะ”

“ฉันยังไม่รู้เลยว่าห้องพักของตัวเองอยู่ที่ไหน”

“ฉันไม่เข้าใจ” คริสนิ่งไปอีกครั้งและทำหน้าที่เหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้ “อย่าบอกนะว่านายยังไม่ได้รายงานตัว”

“ก็ทำนองนั้น พอดีเกิดปัญหาระหว่างการเดินทางนิดหน่อยฉันเลยมาช้า” โทมัสพูดพลางพยักหน้าไปทางห้องทะเบียน “กว่าจะมาถึง เขาก็ปิดทำการกันหมดแล้ว”

คริสฟังจนอีกฝ่ายพูดจบก็หัวเราะร่วนอย่างขบขัน ก่อนจะคว้ากระเป๋าของเพื่อนมาถือไว้และออกเดิน

“นายจะไปไหน”

โทมัสร้องถามด้วยความสงสัย คริสเอี้ยวตัวกลับมาตอบ

“พานายไปห้องพัก”

พูดจบเขาก็เดินนำออกไป โทมัสเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่มีดวงตลบทุกขณะ ก่อนจะรีบสาวเท้าตามจนทัน

“รู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ห้องไหน”

“แอบดูจากเอกสารตอนพวกอาจารย์เผลอ” คริสตอบพร้อมกับร้องเพลงเบาๆ โทมัสมองหน้าเพื่อน

“นี่นายยังไม่เลิกนิสัยเก่าๆ นั่นอีกหรือ”

“จะเก่ายังไงก็มีประโยชน์เสมอ ไม่อย่างนั้นฉันคงไม่รู้ว่าคู่แข่งอีกคนก็คือ นาย และรู้อีกด้วยว่านายได้อยู่ห้องพิเศษ”

พูดพลางซึ่มมือไปยังอาคารทรงเก๋เก๋ที่มีต้นไม้ขนาดใหญ่ขึ้นรายล้อม บรรยากาศมืดสลัวยามเย็นทำให้มันดูคล้ายปราสาทผีสิง แต่ดูเหมือนโทมัสจะไม่สนใจสภาพแวดล้อมเท่าใดนัก เขามองอาคารที่ถูกดัดแปลงให้เป็นหอพัก นักศึกษานิ่งอยู่ครู่หนึ่งจึงหันไปถามเพื่อน

“แล้วหอของนายอยู่ที่ไหน”

“นั่นไง” คริสตอบพลางพยักหน้าไปยังตึกสีขาวที่ดูกว้างขวางและโอโถง กว้างตึกของโทมัสราวฟ้ากับดิน และพูดตบด้วยน้ำเสียงประชด “หอพักของพวกเขาชั้นสูง”

สีหน้าและคำพูดของเพื่อนทำให้โทมัสอดหัวเราะไม่ได้

“นึกว่านายจะปลื้มเสียอีก”

“ปลื้มกับไอ้ตึกรูปทรงประหลาดนั้นนะหรือ” คริสพูดเสียงดังและพ่นลมหายใจออกมา “ถ้าเปลี่ยนได้ ฉันจะขอไปนอนในโบสถ์ดีกว่า”

“นายพูดเหมือนที่นั่นเลวร้ายมาก” โทมัสพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย คริสเบ้หน้า

“คำว่าเลวร้ายยังน้อยไป คนพวกนั้นแบ่งแยกชนชั้นกันอย่างน่ารังเกียจ ขนาดตระกูลวินเก็ตของฉันร่ำรวยมั่งคั่ง ยังไม่วายโดนเหยียดว่าเป็นแค่ระดับพ่อค้า”

เขาหยุดพูดเมื่อเห็นนักศึกษากลุ่มหนึ่งเดินสวนทางมา หนึ่งในนั้นเอ่ยปากทักทายคริสอย่างสนิทสนม แต่พอเห็นโทมัสในเครื่องแต่งกายที่เรียกได้ว่ามาจากร้านค้าราคาถูกก็ย่นจมูกและมองเขาด้วยสายตาเหยียดหยาม เมื่อทั้งหมดคล้อยหลังห่างไปมากพอสมควร คริสจึงกระแทกลมหายใจออกมาค่อนข้างแรง

“มีหวังฉันโดนสอบสวนหนักแน่”

“หมายความว่ายังไง” โทมัสถามด้วยความสงสัย คริสยกไหล่

“ก็พวกที่เพิ่งเดินสวนเราไปเป็นกลุ่มเลือดสีน้ำเงิน เป็นพวกตัวแสบที่สุด

ในมหาวิทยาลัยเลยละ” เขาหยุดมองหน้าเพื่อนเหมือนนึกขึ้นได้ “จริงสิ นายเพิ่งมาถึงคงไม่รู้เรื่องการแบ่งแยกกลุ่ม”

“ก็พอจะรู้อะไรบ้าง” โทมัสพูดสวนขึ้นมาทันควัน “พวกกลุ่มผู้ดีมีเงินที่รวมตัวกันเพื่อยกสถานะของตัวเอง ได้ยินมาว่าบางคนฉลาดปราดเปรื่องจนน่ากลัว แต่ส่วนใหญ่เป็นพวกที่มีมันสมองไม่มากไปกว่าลิงชิมแปนซี”

คริสอ้าปากค้างและหัวเราะออกมาอย่างสุดกลั้น

“ปากร้ายไม่เคยเปลี่ยน แต่นายต้องระวังตัวเองไว้ให้ดี เพราะมีเด็กในชั้นชั้นสามัญหลายคนอยากจะเข้าร่วมกับพวกกลุ่มเลือดสีน้ำเงินจนถึงขนาดยอมทำทุกอย่างเพื่อให้คนพวกนั้นยอมรับ ฉันหมายถึงการกลั่นแกล้งเพื่อนนักศึกษาด้วยกันทุกรูปแบบ”

“ฉันพร้อมรับมือกับคนพวกนั้นเสมอ” โทมัสพูดด้วยใบหน้านิ่ง หากมีแสงสว่างมากกว่านี้ คริสคงได้เห็นประกายกร้าววาววับในดวงตาสีฟ้าสวย

“นายยังไม่เข้าใจ ฉันเชื่อว่าระดับมันสมองอย่างนายต้องได้เข้าไปอยู่ในกลุ่มจักรูดาแรแน ตอนที่พวกเขาเลือกสีน้ำเงินจะยื่นข้อเสนอให้นายเข้าร่วมกลุ่ม ซึ่งถ้าหากปฏิเสธ นายจะถูกกดดันสารพัดรูปแบบ ดีไม่ดีอาจจะถึงขั้นโดนทรามาน”

“เอาไว้ถึงเวลานั้นค่อยว่ากัน” โทมัสพูดเสียงเย็นและชะงักเท่าที่เชิงบันได “ขอใบนายมากที่สุดสำหรับพามาส่งจนถึงที่ พรุ่งนี้ค่อยเจอกัน”

ทั้งคู่ผลัดกันตบไหล่ของอีกฝ่ายแทนการกล่าวอำลา โทมัสมองจนกระทั่งคริสเดินไปไกลพอสมควรจึงหันกลับไปมองตึกสูงทะมึน แม้จะดูเก่าแก่กว่าตึกสีขาวที่เป็นหอพักของคริส แต่ลักษณะและรูปแบบของตัวอาคารบ่งบอกว่ามันเคยเป็นเคหสถานของคนในชนชั้นขุนนางมาก่อน สังเกตได้จากกรอบปูนปั้นรูปสี่เหลี่ยมเหนือซุ้มทางเข้า แม้จะผุกร่อนไปมาก แต่ก็พอจะดูออกว่าเป็นรูปราชสีห์กับหอก ล้อมรอบด้วยเปลวเพลิง ตัวตึกเป็นรูปสี่เหลี่ยมแยกออกเป็นปีกสองข้าง ตรงเชิงบันไดทางขึ้นมีรูปสลักของสัตว์ที่ดูคล้ายกับมังกรผสมเสีย ยืนจ้องมนุษย์ทุกคนที่ก้าวล้ำเข้าไปในอาคารด้วยดวงตาคีลาแข็งกระด้างปราศจากความรู้สึก

เมื่อเดินเข้าไปด้านใน โทมัสก็ต้องประหลาดใจเมื่อเห็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งนั่งรออยู่ที่โต๊ะทำงานพร้อมเอกสารกับกุญแจพวงหนึ่ง ราวกับรู้ว่าผู้มาใหม่คือใคร เธอเลื่อนทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้ามาหาเขาทันทีพร้อมปากกา หลังจากกรอกข้อมูลส่วนตัวทั้งหมดรวมทั้งลงลายมือชื่อเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่นางนั้นจึงเดินนำเขาขึ้นไปยังห้องพักสุดท้ายชั้นบนสุด พอก้าวเข้าไป โทมัสก็ต้องแปลกใจอีกครั้งที่ไม่พบเพื่อนร่วมห้องเลยสักคน

“ผมได้อยู่ห้องส่วนตัวหรือครับ”

“มันเป็นสิทธิพิเศษสำหรับนักศึกษาที่มีคะแนนสูงสุด” เธอทำท่าจะปิดประตูและชะงักเหมือนนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“มือเย็นของที่นี่คือเวลาทุ่มครึ่ง ห้องอาหารอยู่ชั้นล่างทางปีกตะวันออก กรุณาไปให้ตรงเวลา”

ผู้ดูแลตึกพูดด้วยใบหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ ก่อนปิดประตูและเดินจากไป โทมัสยกไหล่เล็กน้อยก่อนจะเหวี่ยงกระเป๋าลงบนเตียง จากนั้นจึงเดินไปที่หน้าต่างห้องเพื่อมองทิวทัศน์โดยรอบพลางนึกถึงคำที่ผู้ดูแลตึกใช้ คำว่าสิทธิพิเศษอาจจะฟังดูเลิศจนในความรู้สึกของคนทั่วไป แต่สำหรับเขาแล้วมันก็เป็นแค่คำยกยอเอาใจเท่านั้น

ตั้งแต่ยังเป็นเพียงนักเรียนชั้นประถม โทมัสมักได้รับคำชมหรือรางวัลจากผลการเรียนดีเด่นเป็นประจำ แต่เพราะเป็นเด็กกำพร้า แม้จะได้รับสิทธิพิเศษเหนือคนอื่น เขาก็มักจะโดนเพื่อนร่วมห้องรวมหัวกันตั้งข้อรังเกียจและหาทางกลั่นแกล้งตลอดเวลา ซึ่งคนเหล่านั้นจะโดนเขาตอบโต้กลับด้วยวิธีแยบยล จนในที่สุดก็ไม่มีใครกล้าเข้ามายุ่ง ยกเว้นคริส เพื่อนรักเพียงคนเดียวที่มีน้ำใจให้เขาเสมอมา

คริส มีชื่อเต็มว่า คริสโตเฟอร์ เอียน วินเก็ต บุตรชายเพียงคนเดียวของตระกูลวินเก็ตผู้มั่งคั่ง แน่หนอนว่าครอบครัวของคริสจัดอยู่ในกลุ่มขุนนางเก่าแก่ผนวกกับความร่ำรวยจากธุรกิจการค้าขนิดผูกขาด มีหน้าซ้ำเครือข่ายของพวกเขาหลายคนยังดำรงตำแหน่งสูงในสภา พวกชนชั้นสูงทั้งหลายจึงพร้อมใจกันอำเภอดอนรับวินเก็ตเข้ากลุ่มอย่างไม่รังเกียจจริงจน

โทมัสพบคริสครั้งแรกตอนอยู่ชั้นประถมปีที่ห้า เวลาเที่ยง ที่จำช่วงเวลาได้แม่นเพราะตอนนั้นเขาถูกกลุ่มอันธพาลประจำโรงเรียนกลั่นแกล้งอยู่พอดี ด้วยมันสมองอันชาญฉลาด โทมัสจึงสามารถตอบโต้เด็กเหล่านั้นด้วยวิธีการแสนฉลาดที่ไม่มีใครคนใดเอาผิดเขาได้ แต่ในระหว่างที่กำลังยืนชื่นชมผลงานของตัวเองอยู่นั้น เขาก็ถูกหนึ่งในกลุ่มอันธพาลย่องเข้ามาทำร้ายโดยไม่รู้ตัว โชคดีที่คริสโตเฟอร์เข้ามาช่วยทัน ไม่อย่างนั้นเขาคงเจ็บหนักหรือพิการไปแล้ว การกระทำของคริสโตเฟอร์ทำให้โทมัสรู้สึกประทับใจมาก ยิ่งเมื่อได้รู้ว่ามันสมองของเขาเหลือล้นมากกว่าทรัพย์สินสมบัติ โทมัสจึงยอมรับคริสเป็นเพื่อน ทั้งคู่ไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ จนคนทั้งโรงเรียนตั้งฉายาพวกเขาว่า ผาแฝดวินเก็ตเซลเลอร์สโตน์ มิตรภาพของทั้งสองดำเนินอย่างเหนียวแน่นกระทั่งจบมัธยมปลาย พวกเขาจึงจำต้องจากกัน โดยคริสโตเฟอร์เลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยสแตฟฟอร์ด ส่วนโทมัสเตรียมเดินทางไปศึกษาต่อที่เยล

แต่เพราะจดหมายจากผู้มีพระคุณเพียงฉบับเดียวและข้อความสั้นๆ แค่นี้ก็ไม่บรรทัด โทมัสจึงยอมละความฝันทั้งหมด เบนเข็มมายังสแตฟฟอร์ดโดยปราศจากความลังเล

ที่โทมัสยินดีทำเช่นนั้นไม่ใช่เพราะต้องการทดแทนบุญคุณ แต่เป็นการกระทำด้วยความเต็มใจ เพราะตั้งแต่จำความได้ เขาเคยเฝ้านอนอยู่ในระบบบ้านอุปถัมภ์มาตลอด จนเมื่ออายุแปดขวบ ท่านผู้นั้นก็ปรากฏตัวและแนะนำเขาให้ครอบครัวเฮลเลอร์สโตน์ แม้จะไม่ใช่คนร่ำรวย แต่ความอบอุ่นของบุคคลที่เรียกตนเองว่าพ่อกับแม่ทำให้โทมัสรู้จักคำว่าครอบครัวอย่างแท้จริง และที่สำคัญ ท่านผู้นั้นมักจะติดต่อสอบถามความเป็นอยู่ อีกทั้งเป็นที่ปรึกษาเรื่องการเรียนให้เขาเสมอ

ความกรุณานี้ทำให้โทมัสยอมสละมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งมาเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสแตฟฟอร์ด และทำทุกอย่างตามที่ผู้มีพระคุณร้องขออย่างว่าแต่ภารกิจที่ได้รับมอบหมายเลย ต่อให้ต้องทำมากกว่านี้เขาก็ยินดี แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม

โทมัสทอดสายตามองดวงอาทิตย์สีแดงส้มที่คล้อยต่ำลงปล่อยความ

คิดให้ล่องลอยไปไกลแสนไกล เพราะมีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่รอบคอบของเขายัง
ปราศจากห่วงโซ่ของภารกิจ เมื่อแสงตะวันยามเช้าของวันใหม่ปรากฏขึ้น ทุก
อย่างก้าวจะกลายเป็นการเดินทางที่มีชีวิตซึ่งพร้อมปลิดชีวิตของเขาได้ทุกเวลา

2

การบ่มารสร้างของมนุษย์เสือ

ดวงอาทิตย์สีส้มแดงเคลื่อนลงไปยังขอบฟ้าอย่างเชื่องช้า แสงที่เคย
แผดกล้ำร้อนแรงอ่อนลงทีละน้อยจนจางหายไป ความมืดอันเป็นเครื่องหมาย
ของรัตติกาลเริ่มคืบคลานเข้ามาแทนที่

ยามค่ำนับเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขของผู้คนหลังจากเหน็ดเหนื่อยกับ
การทำงานมาทั้งวัน และการกลับบ้านเพื่อร่วมรับประทานอาหารค่ำกับคนที่รัก
ดังเช่นครอบครัวแม็กกริลล์ที่นั่งพร้อมหน้าพร้อมตาอยู่ที่โต๊ะอาหาร เสียง
ซอห์นล้อมกระแทกจานดังสลับกับเสียงพูดคุยหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน
แสดงถึงความอบอุ่นของครอบครัว

“อย่าเคาะจานเล่นแบบนี้สิแม่จ๋า” เสียงคุณนายแม็กกริลล์กล่าว “เอ็ดดี้
หยุดแกลังนี้เดี๋ยวนี้ แล้วกินอาหารของลูกให้หมด”

“แต่จิลแย่งมันทอดของผมไปก่อนนี่ครับ” บุตรชายวัยเก้าขวบโต้แย้ง
ผู้เป็นแม่ขมวดคิ้วเล็กน้อยและพูดอย่างอ่อนใจ

“แค่สองสามชิ้นเท่านั้นเองไม่ใช่หรือ”

“สองสามชิ้นก็จริง แต่มันเป็นของผม” เด็กน้อยโต้ด้วยเสียงที่ไม่ดังนัก
คุณแม็กกริลล์ผู้เป็นพ่อหัวเราะออกมาเบาๆ พลังตักมันทอดจากจานของตัวเอง
ไปใส่ไว้ในจานของลูกชาย

“เอาของพ่อไปได้” เขาหันไปยิ้มให้ภรรยา “คลอเรสเตอรอลในมันทอดสูงมาก ผู้ใหญ่อย่างเราไม่ควรกินเยอะเกินไป”

“ทำเป็นพูดดี ตามใจกันแบบนี้ลูกถึงนิสัยเสียเหมือนคุณ” คุณนายแม็กกริลล์บ่นอย่างระอา แต่ก็ไม่ได้โกรธเคืองอะไรนัก เธอหยิบผ้าไปเช็ดปากลูกสาวคนเล็กพลางถามสามี “วันนี้นานเป็นยังงี้บ้าง”

“ไม่เลวทีเดียว ผมได้งานออกแบบโฆษณาจากบริษัทรถยนต์”

“วิเศษ หวังว่าคำตอบแทนคงดีกว่างานคราวก่อนนะ” คุณนายแม็กกริลล์พูดเสียงเรียบขณะรินน้ำให้สามี อีกฝ่ายยิ้ม

“แน่นอน” เขารวบข้อนิ้วและหยิบแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม ก่อนจะหันไปทางลูกชายคนโตซึ่งกำลังรวบข้อนิ้ว “ที่โรงเรียนเป็นยังงี้บ้าง”

“ก็ดีครับ”

“แม่ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนการแข่งขันวิทยาศาสตร์ระหว่างโรงเรียนด้วยละ” จิล บุตรสาวคนสุดท้องพูดแทรกขึ้น ผู้เป็นพ่อเลิกคิ้วเล็กน้อย

“จริงหรือ งั้นก็เยี่ยมไปเลยนะสิ” เขายื่นจานอาหารที่รับประทานเสร็จเรียบร้อยแล้วให้ภรรยา “แข่งเมื่อไหร่ละ”

“วันที่ 20 เดือนหน้าครับ” แม่ตอบ คุณแม็กกริลล์ผงกศีรษะในขณะที่ลูกสาวตัวน้อยพูดเสียงใส

“หนูอยากไปเชียร์แม่”

“งั้นไปกันทั้งหมดนี้เลยดีมั้ย” ผู้เป็นพ่อถาม จิลยิ้มกว้างพลางยื่นนิ้วก้อยส่งให้

“สัญญาะคะ”

“ตกลง พ่อสัญญา” คุณแม็กกริลล์ยื่นมือไปเกี่ยวก้อยกับลูกสาวและรีบหุดกลับเพื่อหลบจานของหวานที่ภรรยาวางลงบนโต๊ะ

“อย่าลืมจดไว้ในสมุดบันทึกของคุณด้วยละ” เธอเตือนขณะตักพายใส่จาน ฝ่ายสามียิ้มและตอบอย่างอารมณ์ดี

“ผมไม่ลืมแน่” เขาหยิบช้อนตักขนมเข้าปาก แต่ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูดังมาจากหน้าบ้าน “ใครมา”

“คุณนั่งอยู่กับลูกเถอะ เตียวฉันไปดูเอง”

ภรรยาของเขาพูดพลางเดินไปหน้าบ้านและหายเงิบไปนาน จนคุณแม็กกริลล์ต้องร้องถามด้วยความสงสัย

“ใครมาหรือเอลลี่”

เขาขมวดคิ้วเมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบจากอีกฝ่ายและร้องเรียกซ้ำ

“เอลลี่!”

ความเงียบทำให้คุณแม็กกริลล์เอะใจ เขาวางซ้อนลงบนจานและลุกขึ้นไปหยิบไม้เบสบอลที่วางอยู่มุมห้อง จากนั้นจึงเดินไปยังห้องรับแขกอย่างระมัดระวัง แม้จะขยับตัวจะเดินตาม แต่ผู้เป็นพ่อกลับยกมือห้ามพร้อมกับส่งเสียงเรียบ

“รอที่นี่”

“มีอะไรหรือคะพ่อ” จิลถามบิดา เขาพยายามส่งรอยยิ้มที่ดูเป็นปกติให้เธอ

“พ่อแค่จะไปดูแม่เขาเท่านั้น นั่งอยู่กับพวกพี่ที่นี่ ไม่ต้องตามออกไปดูน้องเอาได้ด้วยเอ็ดดี้”

ประโยคสุดท้ายเขารีบพูดอย่างรวดเร็วเมื่อเห็นลูกสาวตัวน้อยทำท่าจะกระโดดจากเก้าอี้เพื่อขอตามไปด้วย เอ็ดดี้รีบคว้าข้อมือน้องสาวเอาไว้ตามคำสั่ง คุณแม็กกริลล์มองลูกทั้งสามก่อนจะเดินไปยังหน้าบ้านพร้อมกับเรียกภรรยาด้วยเสียงที่ไม่ดังนัก

“เอลลี่”

เขากวาดตามองจนทั่วและหยุดที่ประตูหน้าบ้านซึ่งยังคงปิดสนิท ไม่มีวิ้วแววของภรรยา คุณแม็กกริลล์นึ่วหน้าด้วยความแปลกใจก่อนจะเดินผ่านชุดรับแขกในห้องนั่งเล่น แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นปลายเท้าข้างหนึ่งโผล่พ้นออกมาจากอีกด้านของเก้าอี้

“เอลลี่”

คุณแม็กกริลล์เรียกเสียงแผ่วก่อนจะรีบเดินเข้าไปดูและต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นสภาพของภรรยาเต็มตา

“เอลลี่!”

เขาตะโกนลั่นด้วยความตกใจและรีบเข้าไปประคองร่างโศกเลือดของเธอ พร้อมกับร้องเรียก

“เป็นอะไรไปเอลลี่!” คุณแม็กกริลล์พูดด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกขณะมองเลือดที่ไหลทะลักออกมาจากบาดแผลฉกรรจ์บนศีรษะของภรรยา “เกิดอะไรขึ้น ใครทำร้ายเธอ!”

“มีอะไรหรือครับพ่อ” เสียงแม็กร้องถาม ผู้เป็นพ่อหันหน้าไปมองและรีบสั่งเมื่อเห็นบุตรชายก้าวเข้ามา

“เรียกรถพยาบาลเร็วแม่!”

“อะไรนะครับพ่อ”

“รถพยาบาล เดียวนี้! แม่ของลูกถูกทำร้าย”

คุณแม็กกริลล์พูดเน้นที่ละคำขณะพยายามห้ามเลือดให้ภรรยา แต่เสียงร้องของบุตรชายทำให้เขาต้องหยุด หัวใจเต้นระรัวเมื่อได้ยินเสียงผีเท้า เขาหันไปมองอย่างรวดเร็วและเบิกตากว้างเมื่อเห็นผู้บุกรุกเต็มตา

“แกเป็นใคร!”

คำพูดค้างอยู่เพียงเท่านั้น เพราะผู้บุกรุกมีดคมกริบปักลงบนหน้าผาก ร่างของคุณแม็กกริลล์กระตุกสองสามครั้งและล้มลงไปในอนาถหนึ่งคู่กับภรรยา แต่ผู้กระทำการกลับไม่หยุดเพียงแค่นั้น เขาออกแรงกระแทกอีกสองสามครั้งเพื่อเบะกะโหลกของเหยื่อให้แยกออก จากนั้นจึงใช้มือคว้าสวมองทั้งก้อนออกมาชี้ดวงตาสีเหลืองอำพันห่อประกายวาววับเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กคลานยุบยับอยู่บนก้อนเนื้อโศกเลือด แต่ก็ไม่เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น เพราะเมื่อกระทบอากาศภายนอก ปรสิติในก้อนสวมองก็หยุดเคลื่อนไหวและหลอมละลายกลายเป็นของเหลวสีเหลืองเข้ม

เมื่อเห็นว่าปรสิติเหล่านั้นตายหมดแล้ว ฆาตกรร้ายจึงโยนสวมองก้อนนั้นทิ้งอย่างไม่สนใจ และหันกลับไปมองเมื่อได้ยินเสียงเด็กกรีดร้อง มิดในมือถูกกำกระชับแน่นขณะที่ร่างสูงใหญ่ภายใต้ผ้าคลุมสีเขียวเข้มพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว มืออีกข้างคว้าคอเสื้อของแม็กเอาไว้ ดวงตาสีเหลืองทองของมนุษย์ผู้มี

ใบหน้าละม้ายคล้ายสัตว์ป่าทอประกายวาว

“ปรลิต”

มันคำรามเสียงต่ำพร้อมกับปักมีดลงบนหัวของเด็กชายและกระทำเช่นเดียวกับพ่อแม่ เมื่อตีสมองออกมาแล้วก็ปล่อยร่างอ่อนปวกเปียกเหมือนตุ๊กตาของเด็กชายให้ร่วงลงไปกองกับพื้น ดวงตาลื่อนไปมองเด็กอีกสองคนที่ยืนตกตะลึงอยู่ในครัว ความมึนงงที่ฉายออกมาจากใบหน้าดูต้นทำให้เอ็ดดี้สะดุ้งเฮือก เด็กน้อยรีบวิ่งจิลไปหลบที่มุมหนึ่งของห้อง แต่ยังซ้ำกว่าคนร้ายที่คว่ำร่างของเขาเอาไว้และจ้องด้วยสายตาอำมหิต

“แกด้วยอีกคน” มันพูดเสียงต่ำพร้อมกับเงื้อมัดขึ้น เอ็ดดี้กรีดร้องด้วยความหวาดกลัวขณะที่จิลกระโดดเข้าหาคนร้าย มือน้อยๆ พุบรวลงไปที่ต้นขาของเขา

“ปล่อยเอ็ดดี้เดี๋ยวนี้!”

เด็กน้อยตะโกนลั่นพลางดึงผ้าคลุมอย่างแรงจนเลื่อนหลุด จิลอ้าปากค้างและจ้องใบหน้าน่ากลัวอย่างตกตะลึง มนุษย์ครึ่งเสือคำรามในลำคอ

“ูนวายจริง” เขาปักมีดลงบนหัวของเอ็ดดี้และเบะกะโหลกออกเป็นสองซีก จากนั้นจึงกระชากมีดออกและคว่ำลำคอของเด็กหญิงตัวน้อยขึ้นมา มีดที่กำลังเงื้อง่าหมายจะจัดการกับเธอหยุดชะงัก ดวงตาดูจลัฏฐ์ร้ายจ้องหน้าจิลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพึมพำเบาๆ

“ไม่มีปรลิต”

เมื่อที่การอบลำคอเด็กน้อยคลายออก ก็พาร์ตเก็บมีดกลับเข้าฝักและผลักจิลไปอีกด้านอย่างไม่สนใจ เขาดึงผ้าขึ้นมาคลุมศีรษะจนมิดชิด กวาดตามองไปทั่วบ้านอีกครั้ง ก่อนจะก้าวไปที่ประตูด้านหลังและกระโจนหายไปในความมืด ทั้งให้เด็กหญิงตัวน้อยนั่งตัวสั่นอยู่ท่ามกลางร่างไร้วิญญาณของคนในครอบครัว

ภาพผู้สื่อข่าวบรรยายรายละเอียดการเสียชีวิตของผู้เคราะห์ร้ายจากคดีฆาตกรรมทั้งครอบครัวทำให้เทเลอร์ต้องขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ในขณะที่

สมิธละมือจากการจัดแฟ้มรายงานเพื่อดูข่าวด้วยความสนใจ ความรุนแรงของผู้ก่อเหตุและสภาพของเหยื่อทั้งสี่ทำให้ชายหนุ่มถอนใจและรีบหันไปถาม เทเลอร์ทันทีเมื่อรายงานข่าวจบลง

“คล้ายกับวิธีฆ่าของกีพาร์ดมาก คิดว่าเป็นฝีมือของพวกอิลูมินเนติกใหม่ครับ”

“ผมยังไม่อยากสรุปแบบนั้น ถึงวิธีลงมือจะคล้ายกัน แต่มันอาจจะเป็นฝีมือของฆาตกรโรคจิตก็ได้”

แม้จะตอบไปแบบนี้ แต่สีหน้าของหัวหน้าหน่วยนักล่ากลับฉายความหนักใจออกมา เพราะหากเป็นเช่นนั้นจริงย่อมหมายความว่าไรซินยังดำเนินการทดลองฝังปรสิติในตัวมนุษย์ ส่วนกีพาร์ดยังคงไล่ล่าเหยื่อเหล่านั้นอย่างโหดร้าย ไม่มีที่สิ้นสุด สมิธซึ่งดูเหมือนจะอ่านความคิดของอีกฝ่ายออกจึงพูดต่อ

“ถึงจะไม่ใช่ แต่วิธีการของมันโหดเหี้ยมไม่แพ้กัน ที่น่ากลัวก็คือมันฆ่าได้แม้กระทั่งเด็ก” เขาระบายลมหายใจออกมาค่อนข้างหนักขณะพูดด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจนัก “เราเข้าไปจัดการเรื่องนี้ดีไหมครับ”

ประโยคสุดท้ายเขาพูดเป็นเชิงถาม เทเลอร์นิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะสั่นศีรษะ

“ผมเห็นด้วยในข้อที่ว่ามันเป็นการฆ่าที่โหดเหี้ยม แต่หากไม่ได้รับคำสั่งจากองค์กรก็คงสับสนอะไรไม่ได้ เพราะหน่วยงานของเราไม่เกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรมทั่วไป”

เขามองชายหนุ่มที่กำลังยืนนิ่งหน้า

“อย่ากังวลกับคดีพวกนี้เลย เพราะหน้าที่ของพวกเราคือการกำจัดพวกอมมนุษย์และทำลายกลุ่มอิลูมินเนติก”

“ผมทราบ แต่พอเห็นแบบนี้แล้วมันก็อดคิดไม่ได้” สมิธพูดพลางถอนใจ หัวหน้าของเขาพยักหน้า

“ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของตำรวจดีกว่า” เทเลอร์มองแฟ้มรายงานที่ถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบแล้วยิ้ม “คุณทำงานหนักมาทั้งวันคงเหนื่อยมาก ไปพักผ่อนสักหน่อยดีไหม”

“ครับ แต่คงต้องหลังจากซ่อมยี่ป็น ทั้งห่ามาหลายวันแล้ว กลัวมือจะขึ้นสนิมจนเหนียวโกไม่ออก”

คำพูดติดตลกของเขาทำให้หัวหน้าหน่วยนักล่าหัวเราะเบาๆ เทเลอร์เอนตัวพิงพนักเก้าอี้และกล่าวอย่างอารมณ์ดี

“ตามสบาย แต่อย่าหักโหมเกินไปนัก อ้อ! ฝากดูวูล์ฟกับวูล์ฟด้วย ถ้าพวกเขาอยู่ห้องฝึกก็ช่วยเตือนให้กลับไปพักกันได้แล้ว”

“ครับ”

สมิธรับคำพร้อมกับค้อมศีรษะลงเล็กน้อยเพื่อแสดงความเคารพก่อนจะออกจากห้อง ชายหนุ่มตรงไปยังห้องฝึกซึ่งอยู่ในอาคารอีกหลัง เขาหันไปโบกมือให้เจ้าหน้าที่สองสามคนที่ตะโกนทักทายก่อนจะก้าวเข้าไปในตัวอาคารและเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นวูล์ฟกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้บริเวณโถงหน้าห้องฝึกเพียงลำพัง

“วูล์ฟ” สมิธร้องทัก หนุ่มหมาป่าหันมามองเขาพลาสงสัยให้

“คุณสมิธ มาทำอะไรที่นี่หรือครับ”

“ผมมาซ่อมยี่ป็น แล้วคุณทำอะไรอยู่ เย็นป่านนี้แล้วทำไมยังไม่กลับห้องอีก”

ชายหนุ่มถามด้วยความสงสัย วูล์ฟยกไหล่พลาสงสัยไปทางห้องฝึก

“ผมรอเจ้าฝึก”

“อะไรกัน นีวูล์ฟยังอยู่ในห้องฝึกอีกหรือ” สมิธพูดพลาสงสัยนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู “เขาลงมาตั้งแต่ก่อนเที่ยง นี่มันเกินหกชั่วโมงแล้ว”

“ครับ” หนุ่มหมาป่าตอบพลาสงสัยบ้วนน้ำหลังตรง “ถ้าผมไม่อยู่รอ หมอนั่นคงอยู่ในนั่นทั้งคืน”

“ผมนึกว่าเขาจะหายจากอาการนั้นแล้วเสียอีก” สมิธพูดพลาสงสัยมองหน้าวูล์ฟ อีกฝ่ายระบายลมหายใจออกมาค่อนข้างหนัก

“นอกจากจะไม่หายแล้ว เจ้ามันยังเป็นหนักกว่าเก่า ถึงจะไม่พูดอะไร ผมก็รู้ว่าเขาเอาแต่โทษตัวเองอยู่ตลอดเวลา”

“เรื่องการตายของวิกตอเรียนะหรือ” สมิธพูดพลาสงสัยถอนใจ “เรื่องที่เกิดขึ้น

เป็นเหตุสุดวิสัยและเขาเองก็อยู่ในสถานะที่ไม่สามารถช่วยใครได้ คุณเทเลอร์
เองก็เคยพูดให้ฟังหลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือ”

สมิธถามเสียงเรียบ วูล์ฟส่ายหน้า

“ถึงจะเป็นความจริง แต่หมอนั้นไม่มีทางยอมรับหรือครับ เขาคิดแต่ว่า
จะต้องรับผิดชอบการตายของทุกคน”

“ทุกคน?” สมิธทวนคำด้วยความสงสัย หมุ่มหมาป่าถอนใจออกมาอีก
ครั้งก่อนตอบ

“คุณลีโอ แอลลิสัน คุณแอนเดอร์ฮิลล์ กับวิกตอเรีย”

สมิธยืนนิ่ง เขาเลื่อนสายตามองไปยังห้องฝึกและถอนใจออกมาเบาๆ

“ผมรู้ว่าวอลาร์ดเสียใจ แต่ไม่นึกว่าเขาจะคิดมากขนาดนี้”

“หมอนั้นโทษตัวเอง ยังดีนะครับที่มีหนังสือในห้องสมุด ห้องฝึก กับงาน
ทดลอง เจ้าผีดิบเลยมีอะไรให้ทำบ้าง ไม่อย่างนั้นก็มีหวังคลั่งตายไปแล้ว”

แม้จะพูดเป็นเชิงล้อเลียน แต่สมิธรู้ว่าวูล์ฟเป็นห่วงวอลาร์ดมากจนถึง
ขนาดยอมทิ้งการเล่นบาสเกตบอลกีฬาโปรดมานานนับเดือนเพื่อคอยเฝ้าเพื่อน
ชายหนุ่มมองประตูห้องฝึกที่ยังคงปิดสนิทก่อนจะเลื่อนสายตากลับมาที่หมุ่ม
หมาป่าและตบ่าเขาสองสามครั้ง

“ผมคิดว่าอีกไม่นานวอลาร์ดคงทำได้ และกลับมาเป็นนิกล้าที่สุขุม
เยือกเย็นเหมือนเดิม”

“ผมเองก็คิดแบบนี้ ขอบคุณมากครับคุณสมิธ”

วูล์ฟตอบเสียงแผ่ว สมิธบิ๊ปไหล่หมุ่มหมาป่าเบาๆ เหมือนเป็นการปลอบใจ
ก่อนจะพูดเสียงเรียบ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอไปที่ห้องซ้อมยิงปืนก่อน”

“ครับ”

วูล์ฟรับคำและเอนตัวกลับไปนั่งในท่าเดิมอีกครั้ง แม้จะเป็นห่วง แต่
สมิธก็รู้ว่าไม่สามารถช่วยอะไรได้ เพราะนิกล้าทั้งสองมักจะแยกตัวออกจาก
กลุ่มเจ้าหน้าที่ที่เป็นมนุษย์และแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง ชายหนุ่มจึงทำได้แต่เพียง
ถอนใจระหว่างเดินไปยังห้องซ้อมยิงปืนซึ่งอยู่ลึกลงไปใต้ดิน เพียงแค่คล้อยหลัง

ประตูห้องฝึกก็เปิดออก วูล์ฟหันไปมองวาล์ดที่กำลังเดินออกจากห้องและร้อง
ทัก

“ไ้ ฝึกเสร็จแล้วหรอ”

ดวงตาของลูกครึ่งแวมไพร์เหลือบมองหนุ่มหมาป่าเวบหนึ่งและเดิน
จากไปโดยไม่พูดอะไร

“รอด้วยสิ” พุดพลาจวิ่งตามจนทัน ปากก็ชวนคุยแม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายคงไม่
เปิดปาก

“หิวเป็นบ้า เราไปหาอะไรกินก่อนกลับเข้าห้องไหม” วูล์ฟเว้นระยะคำพูด
เหมือนรอให้วาล์ดตอบโต้ แต่เมื่อเห็นลูกครึ่งแวมไพร์ยังเงียบ เขาจึงพูดต่อ
“วันนี้นายฝึกอะไร ทำไมถึงช้ากว่าทุกวัน”

“ก็แค่การใช้ดาบธรรมดา ถ้ามันทำให้นายเสียเวลาที่ไม่จำเป็นต้องมานั่ง
รอ”

เสียงเรียบเย็นตอบกลับอย่างรำคาญ หนุ่มหมาป่ายิ้ม

“ฉันไม่มีอะไรทำนี่นา” เขาวางมือลงบนไหล่ของลูกครึ่งแวมไพร์ “ไหนๆ
ก็ฝึกเสร็จแล้ว แวะไปโรงอาหารหาอะไรรองท้องกันเถอะ”

วาล์ดเงียบไม่ตอบ เขาเดินตรงกลับไปยังอาคารที่พักเหมือนไม่สนใจ
ข้อเสนอของอีกฝ่าย วูล์ฟเฒ่ขี้ยด้วยความหมั่นไส้ก่อนจะคว้าคอเพื่อนเอาไว้
และออกแรงลากให้เดินไปด้วยกัน ลูกครึ่งแวมไพร์พยายามสะบัดตัวออก
พร้อมกับไ้ล่น

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้วูล์ฟ!”

“ไ้! ฝึกตั้งเจ็ดแปดชั่วโมงโดยไม่ยอมพัก แถมยังไม่กินอะไรแบบนี้ ถ้า
ต้องออกไปทำงานข้างนอก มีหวังนายถูกพวกมนุษย์หมาป่าฆ่าตายแน่”

วาล์ดขบกรามกรอดและเค้นเสียงลอดไรฟันด้วยความโกรธ

“ตอนนี้ก็มียู่ตัวหนึ่ง” เขาปิดมือนวูล์ฟอย่างแรง แต่อีกฝ่ายกลับกระชับมือ
ให้แน่นขึ้น

“หิวจนไม่มีแรงแบบนี้ ต่อให้ดิ้นยังไ้ก็ไม่มีทางหลุดมือฉันง่ายๆ หรอก
เจ้าผีดิบ”

พูดพลางลากลูกครึ่งแวมไพร์ไปจนถึงโรงอาหาร หนุ่มหมาปาร้องสั่งเมนูของตัวเองโดยไม่ลังเล

“ขอสติกเบบพิเศษสองที่ กับสลัดผลไม้อีกจาน อ้อ! ผมขอคัสตาร์ดชีนโตะๆ สองชิ้นด้วยนะครับ”

“ได้เลยวูล์ฟ” พ่อครัวประจำหน่วยร้องตอบและหันไปปรุงอาหารตามสั่งทันที หนุ่มหมาปามองหาที่นั่งแล้วลากลูกครึ่งแวมไพร์ไปด้วยกัน เมื่อถูกผลักให้นั่งบนเก้าอี้ วลาร์ตรีบลุกขึ้นทันที แต่มือแข็งแกร่งของวูล์ฟดันให้เขานั่งลงไปอีกครั้ง

“นั่ง! ไม่อย่างนั้นฉันจะมัดนายไว้กับเก้าอี้จนกว่าจะกินอาหารเสร็จ”

ลูกครึ่งแวมไพร์ทำท่าฮึดฮัดแต่ก็ยอมนั่งโดยดี เมื่อเห็นเพื่อนยอมทำตามที่บอกแล้ว วูล์ฟจึงหย่อนตัวลงนั่งตรงกันข้ามและยิ้มเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำหน้าที่บอกบุญไม่รับ

“แค่อาหารสองสามจานไม่ทำให้เหนื่อยถึงตายหรอหรอ”

เสียงบนพื้ผาดังมาจากปากลิซซิมพูซิด หนุ่มหมาปานิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมผิดไปจากตอนแรก

“เลิกทำตัวแบบนี้เสียที่ได้ไหม”

“อะไร” วลาร์ตย่นคำเสียงกระด้าง วูล์ฟถอนใจออกมาเบาๆ

“ก็ที่ทำอยู่ตอนนี้ละ ฉันรู้่านายโกรธเรื่องวิกตอเรีย แต่การทำตัวหลุดโลกแบบนี้มันไม่เข้าท่าเลย”

“ฉันก็เป็นแบบนี้มานานแล้ว” ลูกครึ่งแวมไพร์พูดเสียงห้วน หนุ่มหมาปาจ้องหน้าเขานิ่ง

“หมกตัวอยู่ในห้องฝึกทั้งวัน อันนั้นใช่ มุ่งแต่ค้นหาแหล่งกบดานของพวกอิลูมินติด นี่ก็เป็นเรื่องที่นายทำอยู่แล้ว แต่การดัดหัวมนุษย์กลายเป็นสัตว์แล้วพันล้านขาดสามสี่ท่อนโดยไม่สนใจเก็บหลักฐาน มันไม่ใช่นิสัยของนาย”

“ยังไงพวกนั้นก็สลายเป็นเมือกอยู่แล้ว” น้ำเสียงเหมือนไม่ใส่ใจในสิ่งที่ได้ยินเท่าไรนัก วูล์ฟเลิกคิ้ว

“แต่พวกนั้นเคยเป็นมนุษย์ นายเองยังเคยบอกว่าอยากหาวิธีทำให้เขา

กลับเป็นคนได้เหมือนเดิม แล้วทำไมตอนนี้ถึงอยากทำลายพวกเขาเสียล่ะ”

วลาดีมีร์นิ่งไม่ยอมตอบ เสียงกระแอมของพ่อครัวที่กำลังเข็นรถเข้ามาหาทำให้ทั้งคู่ยุติการสนทนาชั่วคราว รอนอาหารทุกจานถูกวางบนโต๊ะและพ่อครัวเดินห่างไปพอสมควรแล้ว ลูกครึ่งแวมไพร์จึงพูดขึ้น

“พวกนั้นก็เหมือนสตันท์ที่อยู่ในงาน ทำยังไงก็ไม่มีวันกลับเป็นวัวได้ตามเดิม”

เขาลุกขึ้นโดยคว้าจานสลัดติดมือไปด้วย

“ขอใบสำหรับอาหาร แต่ฉันชอบนั่งกินคนเดียว”

พูดจบก็เดินจากไปทันที ทั้งให้ลูฟฟ์ฟังเกาหัวด้วยความกลุ้ม เมื่อจบบัญญาจะร้องเพื่อนเอาไว้ได้ หนุ่มหมาป่าจึงมองเนืออย่างในงานและพิมพ์ออกมาเบาๆ

“อย่างน้อยสตันท์ในงานนี้ก็ไม่ได้สลายกลายเป็นเมือก นายจะเอามาคิดแบบนี้ไม่ได้หรอกเจ้าผีดิบ”

3

มนุษย์หมาป่าในเวลากลางวัน

‘พวกนั้นก็เหมือนสเด็กที่อยู่ในจาน ทำยังไงก็ไม่มีวันกลับเป็นวัวได้ตามเดิม’

คำพูดของวอร์ดดังสะท้อนกลับไปกลับมาอยู่ในความคิดของหนุ่มหมาป่า เขาบดขยี้ก่อนจะปล่อยหมัดใส่หุ่นจำลองเคาน์เตอร์เดร็กคิวล่าจนแหลกละเอียด

“นายมีความคิดแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่เจ้าผีดิบ” เขาพูดกับตัวเองพลางทั้งตัวลงใช้มือข้างหนึ่งยันพื้นและเหวี่ยงขาฟาดหุ่นอีกสองตัวที่พุ่งเข้ามา จากนั้นจึงพลิกยืนตัวตรงอย่างรวดเร็ว ดวงตาสีอำพันทอแสงแวววาวราวสัตว์ล่าเนื้อยามล่าคืนเมื่อนึกถึงสีหน้าเย็นชาปราศจากความรู้สึกของเพื่อนรัก

มันเป็นสีหน้าที่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นจากผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยทำทุกอย่างเพื่อหาหนทางให้คนที่ถูกดัดแปลงคืนสภาพกลับเป็นมนุษย์ดังเดิม

หนุ่มหมาปากำหนดแน่น ใ้ว่าเขาจะไม่เข้าใจความรู้สึกของลูกครึ่งแวมไพร์ เพราะตั้งแต่ร่วมต่อสู้ด้วยกันมา ทั้งเขาและวอร์ดต่างก็ต้องทนกล้ำกลืนความปวดร้าวในการกำจัดมนุษย์กลายเป็นหมาป่าโดยตลอด นับตั้งแต่ฟ็อกซ์ สุนัขพันธุ์หางสั้นรู้กับนายของมัน คุณปีเตอร์สัน ตามด้วยอดีตนักล่าผู้เก่งกาจ บิดาบุญธรรมของวอร์ดอย่างคุณลีโอ รวมทั้งวัยรุ่นผู้ไม่โอ้อวดอย่างเจอร์ราดที่ถูก

ดัดแปลงให้เป็นผีดิบ หรือแม้แต่เด็กน้อยน่ารัก แอลลิสัน ที่กลายเป็นปิศาจร้าย ด้วยยาเพียงเม็ดเดียว

แต่ทั้งหมดไม่ได้ทำให้วอลรด์ละความพยายามค้นคว้าหาวิธีทำให้คนเหล่านั้นกลับคืนเป็นมนุษย์ ทั้งเขาและคนในหน่วยนักล่าทุกคนต่างทุ่มเทกายใจ ศึกษาหาข้อมูลอย่างไม่ท้อถอย แต่ความตั้งใจทั้งหมดก็สูญสลายหลังการจากไปของวิกตอเรีย

กำปั้นของวูล์ฟพาดโครมลงไปบนหัวของหุ่นตัวหนึ่งจนแหลกละ เพราะหลังจากวันที่วิกตอเรียตาย วอลรด์ก็ละทิ้งการทดลองทุกอย่าง ออกตามล่าสัตว์ร้ายและมนุษย์ดัดแปลงอย่างบ้าระห่ำ แม้ภายนอกจะดูสงบเยือกเย็น แต่หนุ่มหมาป่าก็รู้ดีว่าภายในใจของลูกครึ่งแวมไพร์คุกรุ่นด้วยเปลวไฟแห่งความอาฆาตที่พร้อมจะเผาผลาญสัตว์ทดลองของอิลูมินตีอยู่ตลอดเวลา

แม้จะชิงชิงองค์กรร้าย แต่วูล์ฟไม่พอใจเลยสักนิดที่เห็นเพื่อนรักกลายเป็นคนไร้หัวใจเช่นนั้น

หนุ่มหมาป่ามองส่วนหัวของหุ่นที่กลิ้งอยู่บนพื้นก่อนจะยกเท้าขึ้นเหยียบขยี้จนแหลกละเอียด ดวงตาสีทองดูต้นกวาดมองเงาดำที่เคลื่อนไหวไปมารอบห้อง เขากางกรงเล็บออกเพื่อเตรียมรับมือหุ่นซ่อมชุดต่อไป แต่ยังไม่ทันจะได้ลงมือ เสียงกริ่งสัญญาณยกเลิกการทำงานก็ดังขึ้น ไฟสีแดงแจ่มเตือนว่ามีคนเข้ามาในห้องทำให้วูล์ฟพ่นพรวดด้วยความขัดใจ หนุ่มหมาป่าหันหน้าไปยังประตูทางเข้าและเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นผู้เข้ามาขัดจังหวะ

“คุณสมิธ” เขาคลายกรงเล็บออกและมองร่องหัวหน้าหน่วยที่มีสีหน้าเคร่งเครียดผิดไปจากทุกครั้งด้วยความแปลกใจ “มีอะไรหรือครับ”

“คุณเทเลอร์เรียกคุณอยู่นาน ผมเลยลงมาดู” อีกฝ่ายตอบพลางเลื่อนสายตาไปยังโทรศัพท์ติดต่อง่ายในและถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อพบว่ามันถูกหุบจนพังไม่มีชิ้นดี “เครื่องที่สามของอาทิตย์นี้”

“ผมยังมีอะไรไม่ทันนะครับ” วูล์ฟพูดพลางจิกยืมอย่างสำนึกผิด สมิธส่ายหน้าช้าๆ

“ช่างเถอะ ตอนนี้คุณควรรีบไปพบคุณเทเลอร์” เขาหยุดพูดและกวาดตา

มองไปโดยรอบอีกครั้ง หมุ่มหมาป่าสั่นศีรษะ

“หมอนั่นไม่ได้อยู่ที่นั่นหรอกครับ”

“แล้วเขาอยู่ที่ไหน”

สมิธถาม วูล์ฟฟังไปเล็กน้อยก่อนจะตอบเสียงเบาว่าทุกครั้ง

“ห้องทดลอง...” เขาเว้นระยะคำพูดเหมือนลำบากใจในการเอ่ยถึงชื่อของบุคคลที่เคยเคารพดูจิตตา “ในห้องของคุณแอนเดอร์ฮิลล์”

คำตอบจากหมุ่มหมาป่าทำให้สมิธชะงักนิ่งไปนิดหนึ่ง เพราะคิดไม่ถึงว่าวูล์ฟยังคงเข้าไปใช้ห้องทำงานของอดีตหัวหน้าหน่วยนักล่าผู้ล่วงลับ หากเป็นเวลอื่นเขาคงไม่เข้าไปรบกวนการทำงาน แต่เพราะคำสั่งของเทเลอร์ประกอบกับการกิจเร่งด่วนทำให้สมิธจำต้องตัดสินใจ

“คุณไปพบคุณเทเลอร์ก่อน”

“ให้ผมเป็นคนไปเรียกหมอนั่นดีกว่า” วูล์ฟพูดชัดและยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าของสมิธ “คุณไม่มีแรงมากพอจะลากเจ้าผีดิบออกจากห้องหรอก”

ชายหนุ่มมอมยิ้มกับคำพูดของวูล์ฟก่อนจะผงกศีรษะรับ

“ถ้าอย่างนั้นผมจะไปรอพวกคุณที่ห้องคุณเทเลอร์ แต่อย่าให้นานนักล่ะ”

“ครับ อีกห้านาทีเจอกัน”

พูดจบหมุ่มหมาป่าก็เดินออกจากห้อง ตัดผ่านสนามใหญ่ข้ามไปยังอาคารฝั่งตรงข้าม เมื่อไปถึงเขาจึงเปิดประตูก้าวเข้าไปด้านใน วูล์ฟหยุดยืนหนึ่งช่วงขณะก่อนจะเหลือบมองรูปถ่ายขนาดใหญ่ของแอนเดอร์ฮิลล์ที่แขวนไว้บนผนังด้านหนึ่ง ใบหน้าเข้มยืมกับดวงตาที่เต็มไปด้วยความเมตตาไม่เสื่อมคลาย ทำให้เขาต้องระบายนลมหายใจออกมาเบาๆ ด้วยความอาวรณ หมุ่มหมาป่าสะบัดศีรษะสองสามครั้ง จากนั้นจึงเดินตรงไปยังห้องลับที่อยู่ด้านในสุด พอเปิดประตูเขาก็ต้องยืนนิ่งเมื่อเห็นวูล์ฟนั่งขมวดคิ้วอยู่หลังกล้องจุลทรรศน์ สีหน้าที่เคร่งเครียดทำให้วูล์ฟรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก และนั่นคงเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาไม่ได้ยินเสียงเรียกของโทรศัพท์ภายใน

“วูล์ฟด์”

หมุ่มหมาป่าเรียกเพื่อนด้วยเสียงที่ไม่ดังนักพลางผลักประตูกระจก แต่ก็

พบว่ามันถูกล็อกจากด้านใน

“จะปิดทำไม ห้องนี้ไม่มีใครเข้ามาใช้อยู่แล้ว” วูล์ฟบ่นอย่างหงุดหงิดพร้อมกับมองคนที่อยู่ด้านในซึ่งดูเหมือนจะยังไม่รู้ตัว

“วาล์รด”

เสียงเรียกดังขึ้นกว่าเดิม แต่วาล์รดก็ยังไม่ได้ยิน หม่อมมาพานิ้วหน้าด้วยความขัดใจก่อนจะเคาะกระจกค่อนข้างแรงพร้อมกับเรียกด้วยเสียงที่ดังเกือบจะเป็นตะโกน

“เจ้าผีดิบ!”

รอยยิ้มกวนผุดขึ้นบนใบหน้าเมื่อเห็นอีกฝ่ายหันมามองตาวาว

“มีอะไร”

ลูกครึ่งแวมไพร์ถามเสียงห้วนหลังจากเปิดประตูห้อง วูล์ฟจึงชี้ไปยังโทรศัพท์ติดต่อภายใน

“คุณเทเลอร์เรียกนายตั้งนานแล้ว ไม่ได้ยินเลยหรือไง”

“ฉันไม่ได้ว่างเหมือนนาย” วาล์รดตอบพลางถอดเสื้อถอยออกมาและหยิบดาบที่วางไว้บนโต๊ะมาเขว่นไว้ที่เอว “มีเรื่องอะไร”

“ไม่รู้” วูล์ฟตอบและมองเข้าไปในห้องที่อีกฝ่ายเพิ่งเดินออกมา “คิดว่านายเลิกทำการวิจัยแล้ว”

“ถ้าเรื่องหาทางให้พวกกลายพันธุ์กลับมาเป็นมนุษย์นะใช่” ลูกครึ่งแวมไพร์พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบปราศจากอารมณ์จนหม่อมมาพานึกอยากจะทุบกะโหลกเขาด้วยความหมั่นไส้ แต่ก็ยังขมใจถามต่อ

“จึ้นนายทำอะไร”

“แค่สงสัยอะไรบางอย่าง”

“พอจะบอกได้ไหม” วูล์ฟถามด้วยความอยากรู้ วาล์รดมองเพื่อนด้วยหางตา

“สมมออย่างนายอธิบายไปก็เสียเวลาเปล่า”

หม่อมมาปาแยกเขี้ยวส่งเสียงคำรามในลำคอ ถึงจะคุ้นเคยกับนิสัยแยๆ และความปากเสียของเพื่อน แต่ก็มีหลายครั้งที่เขานึกอยากจับคนตรงหน้าอัดให้

ติดกำแพงด้วยความหมั่นไส้

วูล์ฟขยับกรงเล็บในมือพลางคิดหาวิธีสั่งสอนลูกครึ่งแวมไพร์โดยอีกฝ่ายไม่มีทางตอบโต้ เพราะถึงแม้เขาจะเหนือกว่าในด้านพลังกำลัง แต่ความเร็วยังด้อยกว่าวาล์ดอยู่มาก กอปรกับสมองอันชาญฉลาดและความเชี่ยวชาญด้านศิลปะการป้องกันตัวหลากหลายรูปแบบ กว่าเขาจะกดลูกครึ่งแวมไพร์เจ้าปัญหาลงได้คงเหนื่อยจนหิวดิ้นคอ

ความคิดทั้งหมดยุติลงเมื่อทั้งสองไปถึงหน้าห้องทำงานของเทเลอร์ วูล์ฟเคาะประตูสองสามครั้งก่อนเปิดออก แต่ผู้ก้าวเข้ามาไปก่อนกลับเป็นวาล์ด สมิธนั่งอมยิ้มเมื่อเห็นหนุ่มหมาป่าก้มหน้าลงหลบสายตาคำหั้นของหัวหน้าหน่วยต่างจากลูกครึ่งแวมไพร์ที่ยังมีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนรู้ดีว่า เทเลอร์ให้ความสำคัญภารกิจที่กำลังจะมอบหมายมากกว่าเรื่องจุกจิกเช่นความล่าช้าของพวกเขา

“มีรายงานมาว่าพบมนุษย์หมาป่าในแถบชุมชนด้านตะวันตกของเมือง” เทเลอร์พูดพลางวางภาพถ่ายลงตรงหน้าสองนักล่า วาล์ดหยิบขึ้นมาพิจารณาและขมวดคิ้ว

“ในเวลากลางวันแบบนี้หรือครับ”

“ถ้าจะให้เจาะจงลงไปเลยก็คือเป็นเวลาเที่ยงตรง” หัวหน้าหน่วยพูดอย่างเคร่งขรึม “ฟังแล้วไม่น่าเป็นไปได้เลยใช่ไหม”

“ถ้าเป็นมนุษย์หมาป่าธรรมดาคงใช่” ลูกครึ่งแวมไพร์พูดพลางวางรูปไว้บนโต๊ะ วูล์ฟรีบหยิบไปดูทันทีและผิวปากเบาๆ

“ลองสำรวจแท็กหมาขานัดนี้ ต่อให้ไม่ใช้กระสุนเงิน เจ้านี่ก็ไม่มีทางรอด”

“ถ้าเป็นแบบนี้จริงพวกเราคงไม่ต้องมานั่งอยู่ที่นี้หรอก” วาล์ดพูดพลางมองหนุ่มหมาป่าด้วยหางตาก่อนจะหันกลับไปทางเทเลอร์อีกครั้ง “เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“ถึงจะเป็นมนุษย์หมาป่า แต่ความคิดบางส่วนยังคงเป็นแบบมนุษย์ มันล่อตำรวจให้วิ่งไปรอบเมืองแล้วจู่ๆ ก็หายไป”

“นานแค่ไหน”

“ราวสามชั่วโมงแล้ว” สมิธเป็นฝ่ายตอบและมองออกไปนอกหน้าต่าง

“ถึงวันนี้จะไม่ใช้คืนจันทร์เพ็ญ แต่การล่ามนุษย์หมาป่าตอนกลางคืนไม่ใช่สิ่งที่ตำรวจทั่วไปควรทำ คุณเทเลอร์จึงอยากให้คุณสองคนออกไปตามล่าและจับมันกลับมาแบบยังมีชีวิต”

เขาหันหน้ากลับมาที่วอลรด์ อีกฝ่ายมองหวั่นหน้าด้วยดวงตาแว่หนึ่งก่อนจะพูดเสียงเรียบ

“ผมไม่รับปากเรื่องจับเป็น”

“แล้วแต่เธอจะตัดสินใจ” เทเลอร์พูด “รายละเอียดที่เหลือสมิธจะเป็นคนอธิบายให้ฟัง หากจำเป็นต้องต่อสู้ก็ขอให้ทำอย่างรอบคอบ เพราะมนุษย์หมาป่าตัวนี้แตกต่างจากที่เราเคยพบ อีกเรื่องที่คุณทั้งสองคนควรระวังไว้ก็คือหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับตำรวจ”

“ครับ”

วอลรด์กับวูล์ฟรับคำก่อนจะลุกขึ้นพร้อมกัน เทเลอร์จึงพยักหน้า

“ขอให้โชคดี”

วูล์ฟนั่งมองเงาไม้สีดำที่เคลื่อนผ่านไปตามความเร็วของรถ ความกังวล
เรื่องมนุษย์หมาป่าที่ปรากฏตัวท่ามกลางชุมชนในตอนกลางวันทำให้เขาไม่มีอารมณ์พูดเล่นเหมือนทุกครั้ง หลังจากนั่งครุ่นคิดไปได้สักพัก เขาจึงเลื่อนสายตาลกลับเข้ามามองวอลรด์ที่จ้องไฟกะพริบสีแดงซึ่งกำลังเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วอยู่บนแผนที่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ในรถ แม้ใบหน้าจะนิ่งเฉยปราศจากอารมณ์ แต่ก็แว่ที่ขมวดเข้าหากันทำให้รู้ว่าลูกครึ่งแวมไพร์กำลังหนักใจ

“มีอะไรเธอ” วูล์ฟถามด้วยความสงสัย วอลรด์ยังคงนั่งนิ่งไม่พูดไม่จาสมิธจึงตอบขึ้นมาแทน

“การเคลื่อนที่ของมนุษย์หมาป่านั้นครับ ถึงจะวนเป็นวงกลม แต่เส้นทางที่มันใช้ล้วนเป็นแหล่งชุมชน”

“ไม่แปลก เพราะเจ้าพวกนี้ชอบอาละวาดก่อกินมนุษย์อยู่แล้ว” หนุมหมาป่าพูดพลางกำหมัดแน่นเมื่อหวนนึกถึงตอนไล่ล่าวัยรุ่นที่ถูกเปลี่ยนร่างให้เป็นมนุษย์ครึ่งสัตว์ วอลรด์ขำเลียงตามองเขาแว่หนึ่งก่อนจะเบนกลับไป

หน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

“แต่ตัวนี้ไม่เป็นเช่นนั้น มันยังไม่ลงมือทำร้ายมนุษย์ ถึงจะปรากฏตัวใจกลางเมือง แต่กลับพยายามหาที่ซ่อนตัวเพื่อหลบเลี่ยงการเผชิญหน้าผู้คน”

“หมายความว่ายังไง” วูล์ฟเกาะเบาะที่ลูกครึ่งแวมไพร์นั่งและชะโงกหน้าไปถาม อีกฝ่ายเบี่ยงตัวเล็กน้อยเพื่อให้เขาเห็นภาพบนหน้าจอได้สะดวก

“ฉันนั่งดูเส้นทางการหลบหนีของมนุษย์หมาป่าตัวนี้แล้วพบว่ามันวิ่งวนเป็นวงกลม มีหลายแห่งเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่ แต่กลับไม่มีใครพบเห็นอย่างจะแจ้งเลยสักครั้ง อย่างมากก็เป็นเพียงเงาไหววูบตามซอกตึก ซึ่งกว่าตำรวจจะไปถึงก็เจอแต่รอยเท้า ส่วนตัวของมันหายไปแล้ว เท่าที่อ่านจากรายงานตำรวจเผชิญหน้ากับมนุษย์หมาป่าแค่ครั้งเดียว และมันก็รอดท่ากระสุนจากปืนไม่ต่ำกว่าสิบกระบอกไปได้โดยไม่ทำร้ายตำรวจแม้แต่คนเดียว”

“มันคงกลัวมากกว่า” หนุมหมาป่าสรุป แต่วอลาร์ดกลับสั่นศีรษะ

“ตามวิสัยของสัตว์ ถ้าตกอยู่ในภาวะจนตรอก มันจะอาละวาดทำร้ายสิ่งที่คุณคิดว่าเป็นศัตรู” ลูกครึ่งแวมไพร์พูดอย่างเคร่งขรึม “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้คิดว่าเขาอาจจะเป็นมนุษย์หมาป่าแคว้น”

คำพูดของวอลาร์ดทำให้วูล์ฟหวนนึกถึงเกรย์แฮมและนอร์ตัน นักธุรกิจที่ถูกไรซินทำให้กลายเป็นมนุษย์หมาป่า ดูเหมือนลูกครึ่งแวมไพร์จะรู้ว่าอีกฝ่ายตามความคิดนั้นได้ทันจึงผงกศีรษะ

“ถ้าอยากรู้ว่าตัวจริงของเขาเป็นใคร เราคงต้องจับเป็น”

“จะทำได้ยังไงถ้าเขายังซ่อนตัวอยู่แบบนี้” วูล์ฟถาม วอลาร์ดเลื่อนสายตามองดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้า

“หมาป่าเป็นสัตว์ที่เคลื่อนไหวได้เร็วในเวลากลางคืน ฉันคิดว่าพอฟ้ามืดเขาจะปรากฏตัวออกมาเอง”

“แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าเขาไปโผล่ที่ไหน” หนุมหมาป่าถามด้วยความสงสัย วอลาร์ดมองเพื่อนอย่างรำคาญก่อนจะเคาะนิ้วที่หน้าจอ

“จุดสีแดงคือตำแหน่งของมัน”

“แล้วเขามีจุดสีแดงได้ยังไง” วูล์ฟซัก ลูกครึ่งแวมไพร์ทำหน้าที่เหมือน

อยากจะใช้ดาบลับอีกฝ่ายด้วยความหงุดหงิด สมิธจึงรีบอธิบาย

“เขาถูกยิงด้วยกระสุนที่มีเครื่องติดตาม” ชายหนุ่มยิ้มเมื่อเห็นสีหน้างุนงงที่สุดของหนุ่มหมาป่าผ่านกระจกมองหลัง “หน่วยของเราบางคนเป็นตำรวจครับ”

วูล์ฟพยักหน้าหงิกหงักและขมวดคิ้วอีกครั้งเมื่อรถชะลอความเร็วลงจนจอดสนิทอยู่ข้างทาง

“เจอตัวมนุษย์หมาป่าแล้วหรือครับ” เขถาม สมิธมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ขณะตอบ

“ยัง”

“ถ้ายังไม่เจอแล้วคุณเจอรถทำไม” หนุ่มหมาป่าซักด้วยความสงสัย วูล์ฟจึงละสายตาจากจอภาพ หันมาตอบ

“รอเวลาให้มันปรากฏตัว” เขามองกลับไปทางหน้าต่างพร้อมกับชี้มือไปยังอาคารทรงโบราณสีขาวที่ซ่อนตัวอยู่ในดงต้นเมเปิล วูล์ฟมองตามจึงรู้ว่าตึกหลังนั้นคือโบสถ์ประจำชุมชน

“ตกลงว่า มนุษย์หมาป่าที่ไหนจะกล้าเข้าไปซ่อนอยู่ในโบสถ์”

“ลืมไปแล้วหรือว่าพวกเราเคยตามล่าผีดิบไปจนถึงหน้าแท่นทำพิธี” ลูกครึ่งแวมไพร์พูดเสียงเย็น “ปีศาจพวกนี้ไม่มีความยำเกรงต่อพระเจ้าหรอก”

“ก็ใช่ แต่นั่นมันตอนกลางคืน” วูล์ฟพูดพลางมองครอปร้าวหนึ่งงูมอกันเดินออกจากโบสถ์ “กลางวันแสดๆ แดงมีคนเข้าออกพลุกพล่านขนาดนี้ มนุษย์หมาป่าตัวนั้นเข้าไปข้างในโดยไม่มีใครเห็นได้อย่างไร”

“หมาด้วยกันน่าจะรู้”

วูล์ฟเปรยเสียงเบา แต่ก็ดังพอให้อีกฝ่ายได้ยิน หนุ่มหมาป่ากางกรงเล็บออก ทำท่าเหมือนจะลากเพื่อนมาขย้ำด้วยความหมั่นไส้ สมิธจึงรีบห้าม

“เดี๋ยวทางนั้นจะรู้ตัวนะครับ”

วูล์ฟหยุดทันที บ่นเพิ่มพ้อออกมาสองสามคำก่อนจะกระแทกหลังกับเบาะและเบือนหน้าหนีไปด้านอื่น ส่วนสมิธเมื่อเห็นว่าสงครามระหว่างแวมไพร์กับมนุษย์หมาป่ายุติลงแล้ว จึงหันกลับไปจับตามองโบสถ์อีกครั้ง ในขณะที่วูล์ฟ

ยังคงจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ แสงสีแดงกะพริบนิ่งอยู่กับที่ มีหลายครั้งที่เขาต้องละสายตาจากจอเมื่อมีรถตำรวจแล่นผ่าน แต่พอเห็นว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ให้ความสนใจกับการตรวจตราภายในโบสถ์ ลูกครึ่งแวมไพร์จึงก้มหน้าลงมองจุดสีแดงอีกครั้ง

ความมืดโรยตัวลงมาช้าๆ ผู้คนที่เดินขวักไขว่ก็เริ่มบางตาลง ไม่ช้าถนที่ที่เคยคลาคล่ำไปด้วยผู้คนก็เงียบเหงาไร้การสัญจร ไฟภายในโบสถ์ถูกดับลงทีละดวงจนเหลือเพียงแสงวับแวมของเทียนหน้าแท่นบูชา กระนั้นวอร์ดยังคงนั่งรออย่างใจเย็นจนใกล้เที่ยงคืนจึงลงจากรถโดยมีวูล์ฟก้าวตามลงมา เขาหันไปทางสมิธที่กำลังเตรียมปืนพร้อมกับพูดเสียงเรียบ

“คุณรอที่นี่”

สมิธชะงักมือค้างและมองหน้าลูกครึ่งแวมไพร์ด้วยความงุนงง

“แต่คุณเทเลอร์สั่งไว้ว่า...”

“ผมทราบดีและจะพยายามจับเป็น”

พูดจบวอร์ดก็พุ่งตรงไปที่โบสถ์ทันทีโดยมีวูล์ฟวิ่งตามหลังไปติดๆ ทั้งคู่หยุดยืนตรงประตูหน้าและกวาดตามองไปโดยรอบ เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ในบริเวณนั้นจึงก้าวเข้าไปอย่างระมัดระวัง ความอบอุ่นและกลิ่นกำยานที่อบอวลภายในสร้างความรู้สึกสงบได้อย่างประหลาด จนหนุ่มหมาป่าอดก้มศีรษะแสดงความเคารพรูปสลักเหนือแท่นประกอบพิธีไม่ได้ วอร์ดชำเลื่องมองการกระทำของเพื่อนแต่ไม่พูดอะไร เขาเดินตรวจตราไปรอบห้องและส่งสัญญาณมือให้วูล์ฟไล่สำรวจเก้าอี้ไปที่ละแถวจนถึงห้องขนาดเล็กสำหรับการสวดภาวนา แต่ไม่ว่าจะตรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนอย่างไร ก็ไม่พบวีแววหรือแม้แต่เงาของมนุษย์หมาป่า

“นายไม่รู้สิอะไรบ้างเลยหรือ” ลูกครึ่งแวมไพร์ถามหลังจากทั้งคู่มายืนอยู่กลางห้อง หนุ่มหมาป่าสูดลมหายใจลึกก่อนจะส่ายหน้า

“ฉันไม่ได้กลิ่นอะไรเลย”

“ไม่น่าเป็นไปได้” วอร์ดพิมพ์พาลงมองรูปปั้นเทวดาที่ประดับไว้บนเสาทั้งสี่ไปที่ละมุม มือเลื่อนไปตึงดาบออกจากฝักในท่าพร้อมจู่โจม

“มีอะไรหรือ” วูล์ฟถามพลางจ้องรูปปั้นเทวดาองค์ที่อยู่ด้านในสุด วลาร์ด กระชับดาบในมือแน่น

“ที่นายไม่ได้กลืนเพราะมันซ่อนอยู่เหนือช่องลม” เขาพยักหน้าไปทางช่องระบายอากาศที่อยู่ถัดลงมา หม่อมหมาป่าจึงผงกศีรษะ

“ให้ฉันลากมันลงมาไหม”

วูล์ฟถาม ลูกครึ่งแวมไพร์นั่งคิดอยู่ชั่วอึดใจก่อนส่ายหน้า

“ไม่จำเป็น”

เขาลดดาบในมือลง จากนั้นจึงก้าวไปข้างหน้าโดยเว้นระยะห่างระหว่างตัวเขากับรูปปั้นที่สงสัยว่าเป็นที่ซ่อนของมนุษย์หมาป่าไว้พอสมควร

“ผมรู้ว่าคุณอยู่ตรงนั้น”

เงาสีดำหดตัวเหมือนพยายามซ่อนให้พ้นจากสายตา หม่อมหมาป่าจึงกระชับดาบเพื่อน

“รู้ได้ยังไงว่ามันฟังภาษาคนรู้เรื่อง”

ลูกครึ่งแวมไพร์ไม่ตอบ แต่กลับขยับไปข้างหน้าอีกก้าวหนึ่งพร้อมกับพูดเสียงดังขึ้นกว่าเดิม

“ผมรับรองว่าจะไม่มีใครทำร้ายคุณ”

เสียงคำรามแผ่วเบาตอบกลับมา เงาดำที่หลบอยู่หลังรูปสลักชะโงกหน้าออกมาเล็กน้อย เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังลังเล วลาร์ดจึงเก็บดาบกลับเข้าฝัก

“ไม่ต้องกลัว ลงมาเถอะ ถ้ายังซ่อนตัวอยู่แบบนี้เราคงช่วยอะไรคุณไม่ได้”

ดวงตาสีอำพันที่ซ่อนอยู่ในความมืดฉายแววครุ่นคิด ในที่สุดมนุษย์หมาป่าตัวนั้นก็ตัดสินใจกระโดดลงมาตรงหน้าลูกครึ่งแวมไพร์ แม้จะยอมปรากฏตัว แต่ดูเหมือนมนุษย์ตนนั้นก็ยังไม่ไว้วางใจเด็กหนุ่มเท่าไรนัก เพราะมันยังสอดสายสายตาลอกแลเหมือนจะตรวจให้แน่ใจว่าไม่มีตำรวจรออยู่ด้านนอก

“มีแค่ผมกับหมาป่าตัวนี้นี่เท่านั้น” วลาร์ดพูดขึ้นเหมือนล่วงรู้ความคิดของอีกฝ่าย วูล์ฟรีบขยับเข้าไปใกล้เพื่อนและกระชับดาบ

“แน่ใจได้ยังไงว่ามันจะไม่อาละวาด”

ลูกครึ่งแวมไพร์ไม่ตอบ แต่หมุนตัวเดินกลับไปประตู หลังจากตรวจดูจนแน่ใจว่าบริเวณรอบโบสถ์ปลอดภัยโปร่งปราศจากผู้คนแล้ว เขาจึงหันกลับไปหา มนุษย์หมาป่า

“ตามผมมา”

อมมนุษย์ขนรุงรังรีบทำตามทันที แต่ขยับเท้าไปได้แค่สองสามก้าว ทุกคนก็ต้องหยุดเมื่อได้ยินเสียงร้องถาม

“พวกคุณเข้ามาทำไม”

หนุ่มหมาป่าคำรามในลำคอเบาๆ เมื่อพบว่าผู้ถามคือนักบวชรูปหนึ่ง เขามองวุล์ฟด้วยความหวาดระแวงก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังมนุษย์หมาป่าที่ยืนหลบอยู่ในเงามืด ด้วยความสงสัย นักบวชผู้นั้นจึงเอื้อมมือไปเปิดไฟ เมื่อแสงสว่างกระจายไปทั่วห้อง เขาก็ต้องย่นตกระลึงอ้าปากค้าง

“ปีศาจ!”

เขาเซถอยหลังไปชนกับผนังห้อง เมื่อตั้งสติได้ก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต วลาร์ดเห็นดังนั้นจึงรีบเปิดประตูก้าวออกไปในขณะที่วุล์ฟบ่นพึมพำ

“เป็นเรื่องแล้วไง”

เขาคว้าข้อมือมนุษย์หมาป่าพาวิ่งออกจากโบสถ์ทันที แต่ยังไม่ทันจะไปถึงรถ แสงไฟวับวาวจากรถตำรวจก็กะพริบขึ้นพร้อมสัญญาณไซเรน วลาร์ดสทบบ่อยๆ เมื่อพบว่าตอนนี้พวกเขาตกอยู่ท่ามกลางวงล้อมของตำรวจ

“มากขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” หนุ่มหมาป่าพูดพลางมองไปที่รถและพ่นลมหายใจออกมาอย่างแรงเมื่อพบว่ามันไม่ได้จอดอยู่ที่นั่น เขาเลตสายตากลับมายังลูกครึ่งแวมไพร์ที่ยืนนิ่ง “บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าปิดมือถือ”

वलาร์ดเหลือบตาค้างมองเขา

“รู้ใช่ไหมว่าคุณสมบัติอยู่ตรงไหน”

วุล์ฟผงกศีรษะรับ ลูกครึ่งแวมไพร์จึงพูดต่อ

“พอฉันบอกให้วิ่งก็ได้เลย”

ลึงจววลาร์ดก็พุ่งออกไปทันที ชั่วพริบตา ก็ไปยืนอยู่บนหลังคารถตำรวจ

คันหนึ่ง เจ้าหน้าที่บางส่วนรีบวิ่งไปที่เขาพร้อมกับออกคำสั่ง

“ลงจากรถ วางอาวุธและคุกเข่าลงกับพื้น”

ลูกครึ่งแวมไพร์เหี้ยมครอยยิ้มนำชนลูก ดวงตาแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ ทอแสงเจิดจ้าราวเปลวเพลิง ส่งพลังบางอย่างเป็นคลื่นออกมา มันสะกดตำรวจทุกคนที่เล็งอาวุธไปทางเขาให้แข็งนิ่งราวกับตุ๊กตา

“ไป!”

วูล์ฟลามกมนุษย์หมาป่าออกวิ่งทันที ตำรวจที่เหลือรีบเบนอาวุธตาม แต่ยังไม่ทันที่วูล์ฟจะวิ่ง เขาตวัดดาบตัดป็นทุกระบอกจนไม่สามารถใช้การได้และวิ่งตามวูล์ฟไป แต่ก่อนจะไปถึงจุดนัดพบ ทั้งสามกลับถูกตำรวจที่ตามมาสมทบขวางทางเอาไว้ หนุมหมาป่ากำหมัดแน่นด้วยความขัดใจแล้วหันไปถามลูกครึ่งแวมไพร์

“ทำแบบเมื่อสักครู่นี้ได้ไหม”

วูล์ฟดมมองจำนวนตำรวจแล้วส่ายหน้า

“ไม่ไหว พวกเขามีมากเกินไป”

“นั่นเอาไว้” วูล์ฟถามพลางขยับถอยหลังเมื่อได้ยินเสียงขึ้นล่ำล้องปืนดังพร้อมกัน วูล์ฟดกวดตามองปืนทุกระบอกที่กำลังเล็งมาทางพวกเขา ทั้งสามคนแล้วขบกราม

“ขอให้ทุกคนหยุดอยู่กับที่” เสียงตำรวจนายหนึ่งพูดขึ้น “วางอาวุธ คุกเข่า และนอนคว่ำหน้าลงกับพื้น!”

น้ำเสียงเรียบชาดุดันบ่งบอกว่าพวกเขาพร้อมลั่นกระสุนใส่ทันทีหากนักล่าทั้งสองไม่ปฏิบัติตาม ขณะที่อยู่ในสถานการณ์ตึงเครียด จู่ๆ เสียงระฆังของโบสถ์ก็ดังขึ้น มนุษย์หมาป่าที่เคยสงบเสงี่ยมสะดุ้งสุดตัว มันส่งเสียงขู่คำรามดุดันและกวดตามองตำรวจที่ยืนรายล้อมด้วยดวงตาวาวโรจน์ กรงเล็บคมกริบขยับไปมาอย่างหูดหงิด กิริยาที่แปรเปลี่ยนอย่างกะทันหันทำให้วูล์ฟหันไปมองด้วยความแปลกใจ

“เป็นอะไรไปนะ”

ยังไม่ทันจบประโยค หนุมหมาป่าก็ถูกมนุษย์ใช้ท่อนแขนฟาดจนกระเด็น

ออกไปจากวงล้อมของตำรวจ วลาร์ดเรียกเพื่อนด้วยความตกใจ แต่ยังไม่ทันได้ตั้งตาบอกจากฝัก เขาก็ถูกมนุษย์หมาป่าจับโยนไปอีกด้าน จากนั้นมันก็นึกตะลุมในตำรวจอย่างคลุ้มคลั่ง เลือดสีแดงสดไปทั่วบริเวณเมื่อตำรวจเคราะห์ร้ายถูกมนุษย์หมาป่าฉีกกระชากทั้งเป็น ตำรวจที่เหลือระดมยิงมัจจุราชนิรเวศสัตว์ป่า แต่ทุกคนก็ต้องชนหัวลุก เพราะแม้จะยิงไปก็มันก็ไม่อาจสยบความร้ายของมันลงได้ ตำรวจหลายนายล่าถอยไปห่มตัวตามพุ่มไม้ บางคนอาศัยรถที่พวกเขาขับเป็นที่พึ่ง เสียงปืนที่ดังกึกก้องเริ่มซาลง เสียงหอนเย็นเยือกชวนขนลุกของมนุษย์หมาป่าดังขึ้นมาแทน

“พอได้แล้ว!”

वलาร์ดพุ่งเข้าไปสมมนุษย์หมาป่า มันรีบยกมือขึ้นหมายจะตะครุบ แต่เขาพลิกตัวหลบพร้อมกับตัวดาบฟันแขนข้างนั้นจนขาดกระเด็น มันอ้าปากร้องดังลั่นและวิ่งเตลิดเข้าไปในสวนโดยมีवलาร์ดกับวุล์ฟไล่ตาม

ทั้งที่ถูกไล่ล่า มนุษย์หมาป่ากลับส่งเสียงเห่าหอนอย่างคึกคะนอง มันวิ่งหือเต็มฝีเท้ามุ่งหน้าตรงไปยังตึกดำทะมึนซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของสวน แต่ไปได้แค่ครึ่งทางเท่านั้น ก็ต้องหยุดเมื่อลูกครึ่งแวมไพร์กระโดดลงมาขวาง

“หยุดแค่นี้แหละ” เขาพูดพลางลดดาบลงข้างตัวขณะที่วุล์ฟคอยระวังอยู่ด้านข้าง เมื่อเห็นอีกฝ่ายหันรีหันขวาง หนุมหมาป่าจึงกระชิบเตือน

“คุณเทเลอร์ต้องการให้เราจับเป็น”

वलาร์ดมองมนุษย์หมาป่าซึ่งอยู่ในสภาพต่างไปจากที่พบในครั้งแรก ดวงตาที่เคยฉายแววครุ่นคิดแบบมนุษย์กลับแข็งกระด้างและกลอกกลิ้งไปมาราวสัตว์ป่า ปากที่มีเขี้ยวคมกริบเรียงกันเป็นแถวอ้ากว้าง น้ำลายไหลย้อยนำละอิตสะเอียน

“เจ้านี่กลายเป็นมนุษย์หมาป่าไปอย่างสมบูรณ์แล้ว” เขาพูดพลางเงื้อมดาบขึ้น ข้างมนุษย์กลายเป็นมนุษย์เมื่อเห็นอีกฝ่ายมีท่าทีคุกคามจึงกางกรงเล็บและพุ่งเข้าโจมตีทันที ลูกครึ่งแวมไพร์หมุนตัวหลบและตัวดาบตัดหัวมนุษย์หมาป่าขาดกระเด็น ร่างสูงใหญ่ของมันล้มครืนลงไปกองกับพื้นหญ้า หัวที่ขาดกลิ้งไปหยุดตรงหน้าสมิธซึ่งเพิ่งวิ่งมาถึง

“ทำไมมันไม่สลายไปเหมือนทุกครั้ง”

วูล์ฟถามหลังจากยืนมองซากไร้หัวอยู่ครู่หนึ่ง วูล์ฟดมมองร่างที่เริ่มแปรสภาพกลับเป็นมนุษย์ก่อนจะพูดเสียงเรียบ

“เพราะมันไม่ใช่สัตว์ทดลอง”

“ถ้าไม่ใช่สัตว์ทดลองก็คงจะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของอิลูมินัต” หนุ่มหมาป่าพูดพลางจ้องหัวที่อยู่บนพื้นด้วยความสนใจ แต่สมิธกลับเบิกตากว้าง

“นี่มันอาจารย์ของมหาวิทยาลัยสเตฟฟอร์ด” ชายหนุ่มหันไปมองหน้าลูกครึ่งแวมไพร์ “เขาเป็นสายของเรา”

4

เชื้อปริศนา

สีหน้าของเทเลอร์เต็มไปด้วยความเคร่งเครียดขณะมองวอร์ดชั้นสูตรร่างไร้วิญญาณของมนุษย์หมาป่า ระหว่างรอผลการตรวจสอบอยู่นั้น สมิริก็เดินเข้ามาหาด้วยท่าทางร้อนใจ

“มีอะไรหรือ” หัวหน้าหน่วยนักล่าถาม สมิริจึงยื่นแฟ้มให้พร้อมกับรายงาน

“คุณแอชเชอร์ได้รับพัสดุไปรษณีย์พร้อมกันสามกล่อง” เขามองเทเลอร์ซึ่งกำลังพลิกดูรูปทีละใบ “ข้างในเป็นชิ้นส่วนของสายที่เราส่งเข้าไปในสเตฟฟอร์ด”

“หนึ่งคนแยกส่งเป็นสามส่วนอย่างนั้นหรือ” เทเลอร์ถามอย่างเคร่งขรึม สมิริผงกศีรษะ

“ครับ มันคงต้องการซ่อมขวัญพวกเรามากกว่าจะได้ส่งใครเข้าไปอีก”

“เขาอยากจะบอกว่า ต่อให้วางแผนไว้ดีแค่ไหน สุดท้ายความจริงทุกอย่างก็จะถูกเปิดเผย” วอร์ดซึ่งยืนอยู่ด้านหลังพูดแทรกขึ้น เทเลอร์ขมวดคิ้วและหันไปถาม

“ตรวจสอบเสร็จแล้วหรือ”

“ครับ” เด็กหนุ่มตอบพลางถอดถุงมืออย่างโยนทิ้งลงถังขยะ “อย่างที่คิด

เอาไว้ เขาเป็นคนปกติ แต่ถูกยาบางชนิดกระตุ้นให้กลายร่างเป็นมนุษย์หมาป่า ผมตรวจสอบเลือดและของเหลวในร่างกายอย่างละเอียดแล้ว ไม่พบสารเคมีใดเลย คิดว่ามันคงสลายไปในขั้นตอนที่ชายคนนั้นเปลี่ยนร่าง”

“สมกับเป็นวิธีการของพวกอิลูมิเนต แต่ที่ไม่เข้าใจก็คือ ทำไมเขาถึงกลายร่างเป็นมนุษย์หมาป่าในตอนกลางวัน”

“เหมือนกับพัสดุพวกนั้น ไรซินอยากจะทำอะไรให้พวกเราถ้าไม่มีวันตกเขาได้” ลูกครึ่งแวมไพร์อธิบายเสียงเรียบ “เขาจงใจนำสายของเราที่กลายสภาพเป็นมนุษย์หมาป่าไปปล่อยไว้ในที่สาธารณะเพื่อล่อให้พวกเราออกไป จากนั้นก็รอเวลาที่เหมาะสมส่งสัญญาณเปลี่ยนเขาให้กลายเป็นอมมนุษย์อย่างสมบูรณ์ เพราะรู้ว่าผมเลือกมากกว่าปล่อยให้มันเที่ยวอาละวาดทำร้ายผู้คน”

“เป็นแผนการที่ร้ายกาจมาก” เทเลอร์พึมพำลงสายตาลงมองแฟ้มสมิธฆวดคิ้ว เอ่ยปากถามด้วยความงุนงง

“สัญญาณที่ว่าเป็นอะไร”

“เสียงระฆัง” ลูกครึ่งแวมไพร์ตอบ “ไม่มีโบสถ์ที่ไหนตีระฆังตอนเที่ยงคืน” เทเลอร์จึงปิดแฟ้มพร้อมกับสั่ง

“เราคงต้องจบเรื่องการชันสูตรไว้แค่นี้ ให้เจ้าหน้าที่นำร่างผู้เสียชีวิตไปจัดการที่ตึกขาว ส่วนวอลาร์ด...” เขาหันไปทางเด็กหนุ่ม “ผมอยากให้เขียนรายละเอียดทั้งหมดลงไปในรายงาน ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้มีนางอยู่บนโต๊ะของผมภายในสองชั่วโมง”

สั่งเสร็จเทเลอร์จึงหมุนตัวเตรียมจะเดินออกไป แต่ต้องชะงักเมื่อเห็นวอลาร์ดยืนนิ่ง

“มีอะไรหรือวอลาร์ด”

ลูกครึ่งแวมไพร์เบือนหน้าไปมองร่างไร้วิญญาณบนเตียงชันสูตร

“เขาแทรกซึมเข้าไปในสเตฟฟอร์ดนานแค่ไหนแล้วครับ”

“สามปี” เทเลอร์ตอบ วอลาร์ดหันกลับมามองหัวหน้า

“แล้วได้อะไรมาบ้าง”

คำถามนั้นทำให้เทเลอร์จำต้องฆฆวดคิ้ว เพราะหากเป็นคำพูดของคน

ทั่วไป มันอาจเหมือนการคาดคั้น แต่ด้วยนิสัยการพูดแบบขวานผ่าซากของ วลาร์ด แสดงเจตนาว่าเธอต้องการแค่ข้อมูล สุดท้ายผู้เป็นหัวหน้าจึงถอนใจ

“เรารู้แล้วว่าเด็กที่เข้าไปในนั้นทุกคนจะถูกแยกออกเป็นสามกลุ่มคือ จักษุ ดารา อหังการราชสีห์ และไฟร์ตรีศูล กลุ่มแรกเป็นพวกที่มีมันสมองชั้นเลิศ ส่วนพวกที่เหลือมีความสำคัญรองลงมาตามลำดับ แต่มีเพียงกลุ่มอหังการราชสีห์เท่านั้นที่จะถูกฝึกฝังให้ทำงานตามสถานที่ต่างๆ ส่วนกลุ่มจักษุดารา กับไฟร์ตรีศูลนั้นตรวจไม่พบว่าถูกนำตัวไปที่ใด”

“จักษุดารา” วลาร์ดทวนคำและนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ดวงตากับดวงดาว ถ้าเพิ่มเปลวไฟบนมุมทั้งหกกับอักษรละตินที่เขียนว่า จิต วิญญาณ เลือด เนื้อ ลงไป มันก็คือเครื่องหมายของพวกอิลูมินติค”

“ฉันเห็นด้วยในข้อนั้น แต่มันยังไม่แน่ชัดพอที่จะยืนยันได้ว่ามหาวิทยาลัยนี้เกี่ยวข้องกับพวกอิลูมินติค”

เทเลอร์พูดอย่างเคร่งขรึม ลูกครึ่งแวมไพร์จึงหันไปมองร่างมนุษย์หมาป่าอีกครั้ง

“ผมอยากเก็บเขาไว้อีกสองสามวัน”

“ทำไม”

“แค่อยากตรวจอะไรบางอย่าง” ลูกครึ่งแวมไพร์ตอบด้วยสีหน้าไม่แน่ใจ ในความคิดของตนเท่าใดนัก เทเลอร์มองเด็กหนุ่มครู่หนึ่งจึงผงกศีรษะ

“ตกลง” เขาหันกลับไปทางสมิธเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ “วูล์ฟหายไประยะไหน”

“เขาขอตัวไปนอนพัก ผมเห็นว่าถึงอยู่ที่นี่ก็คงจะเกะกะวอลาร์ด เลยอนุญาต”

เทเลอร์พยักหน้าและหันไปทางวอลาร์ดที่กำลังจะก้าวกลับเข้าไปในห้องชั้นสูตร

“เธอเองก็ควรจะพักผ่อน”

“ครับ” ลูกครึ่งแวมไพร์ตอบสั้นๆ หัวหน้าหน่วยนักล่าจึงเดินนำสมิธกลับไปยังห้องทำงาน

ทางด้านวอร์ด เมื่อเห็นเทเลอร์หันไปจากบริเวณนั้นแล้ว จึงก้าวกลับเข้าไปในห้องชั้นสูตรและก้มลงมองแผ่นสไลด์บนกล้องจุลทรรศน์ สิ่งมีชีวิตที่กำลังเคลื่อนที่อย่างเชื่องช้าภายในของเหลวจากร่างของมนุษย์หมาป่าสร้างความสนใจแก่เขาเป็นอย่างมาก มันไม่เหมือนกับปรสิตทั่วไปที่เคยพบ แต่ก็ยังไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นแบคทีเรียหรือไวรัสประเภทใด หลังจากนั้นจึงอยู่ครู่หนึ่ง วอร์ดจึงตัดสินใจนำเชื้อเหล่านั้นไปเพาะเลี้ยงเพื่อศึกษา กว่าจะเสร็จเรียบร้อยเวลาก็กว้างเลยไปจนค่าแล้ว

เมื่อออกจากห้องทดลอง เขาก็กลับขึ้นห้องเพื่อพักผ่อน แต่เสียงสัญญาณเรียกฉุกเฉินจากหัวหน้าหน่วยนักล่าทำให้ลูกครึ่งแวมไพร์จำต้องกลับลงไปพบเทเลอร์ที่ห้องทำงาน เมื่อถึงที่นั่น เขาก็พบว่าวูล์ฟและคุณสมิธกำลังรออยู่ ทันทีที่เขาเงยลง เทเลอร์ก็ส่งแฟ้มรายงานให้

“ทางเราได้รับแจ้งว่าพบมนุษย์กลายพันธุ์ที่ด้านเหนือของสวนสาธารณะกรีนแลนด์ แม้จะยังไม่ได้ทำร้ายประชาชน แต่พวกเขาคควรเฝ้าระวังกับมันก่อนเพื่อความปลอดภัย”

วูล์ฟกระแอมสองสามครั้งขณะมองภาพที่ค่อนข้างพรำมัวในมือของสมิธแล้วขมวดคิ้ว

“แน่ใจหรือครับว่ามันเป็นมนุษย์กลายพันธุ์”

“ลองเคลื่อนไหวได้เร็วจนกล้องจับภาพไม่ทันแบบนี้ คงเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้หรอก” สมิธพูดพลางส่งภาพถ่ายไปนั้นให้วอร์ด เด็กหนุ่มวางมันรวมไว้กับรายงานแล้วลุกขึ้น

“รีบไปกันเถอะ”

พูดจบเขาก็เดินออกจากห้องโดยมีวูล์ฟก้าวตามหลังไปอย่างลึกลับ ส่วนสมิธทำความเคารพเทเลอร์แล้วรีบตามไป ทั้งสามตรงไปยังรถเอสยูวีที่ทางหน่วยนำมาจอดรอไว้ตรงลานด้านหน้า สมิธเข้าประจำที่และขับออกไป

ช่วงเวลานี้พ้นจากชั่วโมงเร่งด่วนแล้วทำให้ท้องถนนไม่มียานพาหนะมากนัก ไม่ช้าทั้งสามก็มาถึงสวนสาธารณะกรีนแลนด์ เมื่อก้าวลงจากรถ วูล์ฟรีบยึดตัวขึ้นและสูดลมหายใจเข้าเพื่อค้นหากลิ่น แต่ก็ต้องผิดหวัง นอกจากกลิ่นดอกไม้กับ

ลัทธิขนาดเล็กแล้ว เขาก็ไม่พบกลิ่นแปลกปลอมใด

“มันอาจจะอยู่ใต้ลม” สมิริพูดสั้นๆ ขณะดึงปืนออกมาตรวจ เมื่อเห็นว่า มีกระสุนบรรจุเรียบร้อยแล้ว เขาก็สอดกลับเข้าไปในซองข้างลำตัว วลาร์ดโน้มหน้า ขณะเดินฝ่าความมืดไปยืนท่ามกลางต้นไม้ขนาดใหญ่

“แต่ผมไม่คิดแบบนั้น”

“ทำไม” หนุ่มหมาป่าถาม ลูกครึ่งแวมไพร์ชักดาบออกจากฝักและตั้งท่าเตรียมรับการบุก

“มันอยู่ข้างหน้านี้แล้ว”

วุล์ฟกับสมิริหันไปมองพร้อมกันและอ้าปากค้างเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตรูปร่างประหลาดกำลังไต่ลงมาจากต้นไม้

“นี่มันตัวบ้าอะไรกัน” หนุ่มหมาป่าหลุดปากออกมาอย่างตกตะลึง เจ้ามนุษย์กลายพันธุ์หยุดการเคลื่อนไหวทันที หัวที่ถูกปกคลุมไปด้วยเมือกเงยขึ้น ดวงตาปูดโปนคล้ายกิ่งก่าลอกกลิ้งไปมาเหมือนต้องการนับว่าศัตรูที่ยืนอยู่ตรงหน้ามีกี่คน เพียงवलาร์ดขยับ เจ้าตัวประหลาดก็ตัวดิ้นพาดเขาอย่างแรงจนเกือบจะเสียหลักล้ม เมื่อเห็นเพื่อนถูกจูโจม วุล์ฟก็กางกรงเล็บออกและกระโจนเข้าไปใส่ตัวประหลาดทันที แต่แทนที่เล็บคมกริบจะฝังลงบนร่างลัทธิร้าย กลับได้แค่ฉีกเนื้อไม้จนแหลกกระจุย หนุ่มหมาป่าสยดเสียงดังด้วยความโกรธก่อนจะหมุนตัวตามมนุษย์กลายพันธุ์ซึ่งหนีไปเกาะบนต้นไม้อีกต้น เตรียมจะโผนเข้าไปใส่สมิริซึ่งไม่ทันระวังตัว

“ระวัง!”

ลูกครึ่งแวมไพร์ร้องเตือนพร้อมกับดึงสมิริให้พ้นระยะโจมตี เป้าหมายของลัทธิร้ายจึงเบนมาที่ตัวเขาแทน ลิ่นที่เต็มไปด้วยหนามแหลมตัวดีใส่वलาร์ดอีกครั้ง แต่คราวนี้เขายกดาบขึ้นรับและตัดมันจนขาดกระเด็น ความเจ็บปวดทำให้มนุษย์กลายพันธุ์คลุ้มคลั่ง มันส่งเสียงกรีดร้องและพุ่งเข้าไปใส่वलาร์ดหมายจะกัดกินให้สมแค้น แต่ร่างของมันกลับลอยค้างอยู่กลางอากาศเพราะวุล์ฟคว้าหางเอาไว้ได้ทัน เจ้าลัทธิร้ายสะบัดตัวอย่างแรงจนหลุดจากมือหนุ่มหมาป่าและบุกเข้าจูโจมเขาทันที

“วูล์ฟ!”

วอลาร์ทเรียกเพื่อนเสียงดังพร้อมกับพุ่งตัวเข้าไปขวาง ดาบในมือเหวี่ยงไปหน้าอัปลักษณ์จนขาดออกเป็นสองส่วน เจ้าสัตว์ร้ายลงปอดกับพื้น ลูกครึ่งแวมไพร์รีบฟันซ้ำจนร่างของมันแยกเป็นสองท่อน เมื่อจัดการมนุษย์กลายเป็นสัตว์สำเร็จแล้ว สมิตจึงรีบส่งสัญญาณให้รถเข้ามานำซากของมันกลับไปหน่วย วอลาร์ทยืนมองการทำงานของเจ้าหน้าที่อยู่ครู่หนึ่งจึงหันไปหาวูล์ฟที่กำลังจะเดินไปขึ้นรถ

“เป็นอะไรไป” เขาถามเสียงเรียบ อีกฝ่ายขมวดคิ้ว

“อะไร”

“นายไม่เคยปล่อยให้คู่ต่อสู้หลุดจากมือ”

คำพูดของลูกครึ่งแวมไพร์ทำให้หนุ่มหมาป่านิ่งไปชั่วอึดใจ ลักพักเขาจึงสั่นศีรษะ

“ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน มันเหมือนหมดแรงไปเฉยๆ”

วอลาร์ทมองเพื่อนด้วยความแปลกใจ แต่สมิตซึ่งยืนอยู่ด้านข้างกลับพูดแทรกขึ้นมา

“อาจจะเพราะเหนื่อยเกินไป วันนี้คุณวิ่งวุ่นตั้งแต่เที่ยง”

“แต่เจ้านี้แทบไม่ได้ออกแรงอะไรเลย” ลูกครึ่งแวมไพร์แย้ง สมิตจึงขยับเตรียมจะโต้ แต่ชะงักเมื่อเห็นวูล์ฟยื่นโอนเอนไปมา

“วูล์ฟ”

เรียกได้เพียงเท่านั้นเขาก็ต้องอุทานเมื่อหนุ่มหมาป่าล้มลงทั้งยืน โชคดีที่วอลาร์ทประคองเอาไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นสมิตคงกระแทกขอบประตูรถแล้ว

“ฉันไม่เป็นไร”

วูล์ฟกัดฟันพูด พยายามฝืนตัวยืนขึ้น แต่ลูกครึ่งแวมไพร์กลับผลักเพื่อนเข้าไปในรถและหันไปพูดกับสมิต

“หมอนี่ตัวร้อนจัด เราต้องรีบกลับหน่วย”

เสียงอะอะไวยาวดังออกมาจากห้องพักคนป่วยภายในสถานพยาบาล
ของหน่วยนิกล้า เจ้าหน้าที่บางคนรู้ฤทธิ์เจ้าของเสียงดีจึงเดินเสียงไปอย่างไม่
สนใจ แต่บางคนที่ยากรู้และชะโงกหน้าเข้าไปมองก็เผ่นออกมาแทบไม่ทันเมื่อ
เห็นนิกล้าหนุ่มสองคนกำลังกอดรัดพิดเหวี่ยงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย

“บอกแล้วไงว่าฉันไม่นอนที่นี่” วูล์ฟพูดเสียงดังลั่นพลางผลักวาร์ดไปให้
พ้นทาง อีกฝ่ายกลับดันเขากลับไปที่เตียง

“แต่นายป่วย”

“แค่ตัวร้อนนิดหน่อยเท่านั้น” หนุ่มหมาป่าเถียง ลูกครึ่งแวมไพร์จึงบีบ
ไหล่เขาอย่างแรง

“หมาบ้าอย่างนายเคยป่วยที่ไหน” เขากดบ่าเพื่อนบังคับให้นั่งลง แต่วูล์ฟ
กลับขืนตัวไม่ยอมทำตาม ด้วยความโมโห วาร์ดจึงเพิ่มกำลังมากขึ้นจนหนุ่ม
หมาป่าสู้แรงไม่ได้และจำต้องยอมนั่งลงบนเตียง

“แรงก็ไม่มีแล้ว ยังมาทำเป็นดื้อ” ลูกครึ่งแวมไพร์บ่นพลางผลักกอดเพื่อน
ให้นอนลง แต่อีกฝ่ายบัดมือเขาออก

“แค่นี้ก็พอแล้ว”

“ไม่ได้”

ดวงตาของวูล์ฟลุกวาวด้วยความโกรธ

“นายมีสิทธิ์อะไรมาบังคับฉัน”

“ฉันเป็นพี่นาย”

“ก็แค่ห้าคนที่เท่านั้น อย่ามาทำเป็นวางอำนาจ” หนุ่มหมาป่าโต้เสียงดังลั่น
ลูกขึ้นทำท่าจะเดินออกจากห้อง วาร์ดจึงคว้าคอเสื้อของเขาและเหวี่ยงกลับไปที่
เตียง

“มันจะมากไปแล้วนะเจ้าผีดิบ” วูล์ฟคำรามและเตรียมจะฟาดกำปั้นใส่
เพื่อน แต่กลับเป็นฝ่ายเสียหลักล้มคว่ำ หัวคงกระแทกพื้นแล้วหากวาร์ดรับไว้
ไม่ทัน

“วูล์ฟ” ลูกครึ่งแวมไพร์เรียกเพื่อนด้วยความตระหนกที่จู่ๆ ร่างของหนุ่ม
หมาป่าก็อ่อนปวกเปียกไร้เรี่ยวแรงขึ้นมาเสียเฉยๆ แต่ที่น่าตกใจมากกว่าก็คือ

อุณหภูมิของร่างกายที่ร้อนเป็นไฟ วลาร์ตรีบประคองเพื่อนไปนอนบนเตียงและกอดไม่เรียกแพทย์ทันที

“มีอะไรหือววลาร์ต” ดร.วินเซนต์ถาม ลูกครึ่งแวมไพร์มองวูล์ฟพร้อมกับตอบ

“อยู่ๆ เขาก็หมดสติ”

แพทย์ประจำหน่วยนึกถามไม่พุดอะไร เขารีบตรวจร่างกายของวูล์ฟอย่างรวดเร็ว วลาร์ตยืนดูการทำงานของ ดร.วินเซนต์ด้วยสีหน้ากังวล เขามองใบหน้าซีดเผือดของเพื่อนอย่างครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงเดินเลี้ยวออกมาและมุ่งหน้าไปยังห้องทดลองที่อยู่คนละอาคาร

เทเลอร์นั่งดูรายงานข่าวเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ผู้เคราะห์ร้ายเป็นครอบครัวฐานะปานกลาง สิ่งที่สร้างความกังวลแก่เขาไม่ใช่การตาย หากแต่เป็นบาดแผลที่ปรากฏบนร่างไร้วิญญาณของคนทั้งสามซึ่งมีสภาพคล้ายกับคดีฆาตกรรมในเมืองรีอคทาวน์

หัวหน้าหน่วยนักล่าจมอยู่ในความคิดจนไม่ได้ยินเสียงเคาะประตู กระทั่งสมิธเดินเข้ามาจนถึงโต๊ะทำงานเขาจึงรู้ตัว เทเลอร์หยิบรีโมตมาปิดโทรทัศน์และหันไปทางรองหัวหน้าหน่วยที่นั่งลงวางแฟ้มกองโตบนโต๊ะ

“คดีฆาตกรรมอีกแล้วหรือครับ” สมิธถาม เมื่อเห็นเทเลอร์ผงกศีรษะ เขาจึงพูดต่อ “ผมชักเริ่มมั่นใจว่ามันเป็นการกระทำของกีพาร์ด”

“ผมก็คิดแบบนั้น แต่ถ้ายังไม่มีคำสั่งจากส่วนกลาง เราก็ทำอะไรไม่ได้”

“แม้กระทั่งการสืบสวนหรือครับ” สมิธย้อนถาม ขณะที่อีกฝ่ายเอนตัวฟังพนักเก้าอี้และยกมือขึ้นประสานไว้เหนือศีรษะ

“กีพาร์ดไม่เคยทิ้งหลักฐานอะไรไว้ในที่เกิดเหตุ ต่อให้คุณเข้าไปสืบก็คงไม่ได้อะไร” เขามองกองแฟ้มซึ่งมีตัวอักษรสีแดงขนาดใหญ่พาดกลางว่า ‘ลับสุดยอด’ คิวสี่เทาขมวดเข้าหากันเล็กน้อยก่อนจะเลื่อนสายตาขึ้นมองสมิธ

“แล้วรายงานของवलาร์ดล่ะ”

“ยังไม่ได้เขียนเลยครับ” รองหัวหน้าหน่วยตอบพร้อมกับถอนใจค่อนข้าง

หนัก “ตั้งแต่กลับมา วอร์ดก็เอาแต่นั่งเฝ้าวูล์ฟ ผมเลยสั่งให้เจ้าหน้าที่คนอื่นจัดการเรื่องการชันสูตรซากของมนุษย์กลายพันธุ์”

“ตกลงรู้หรือยังว่าวูล์ฟเป็นอะไร”

“ยังไม่ทราบเลยครับ” สมิตตอบด้วยสีหน้าหนักใจ เทเลอร์นิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะพูดเสียงเรียบ

“เขาเป็นเด็กแข็งแรง คงไม่เป็นอะไรหรอก”

“ผมก็หวังให้เป็นแบบนั้น” สมิตหยุดพูดเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู เมื่อเทเลอร์กล่าวอนุญาต เจ้าหน้าที่ในเครื่องแต่งกายประจำห้องชันสูตรจึงก้าวเข้ามา เขาก็ศีรษะลงเล็กน้อยเพื่อแสดงความเคารพก่อนจะพูดด้วยกิริยาอ่อนน้อม

“รายงานการชันสูตรครับ” เขาวางแฟ้มไม่หนานักลงบนโต๊ะ สมิตพลิกดูสองสามแผ่นพลาทาม

“ลักษณะภายนอกเป็นส่วนผสมระหว่างกบกับกิ้งก่า แต่อวัยวะภายในกลับเป็นของมนุษย์” เขาหันไปทางเทเลอร์ “แบบนี้เหมือนกับว่าชายคนนั้นถูกทำให้เปลี่ยนร่างอย่างฉับพลันและส่งออกมาให้เราจัดการ”

สมิตพูดพร้อมกับเลื่อนแฟ้มรายงานให้เทเลอร์ซึ่งอ่านผลการชันสูตรอย่างละเอียดจนถึงแผ่นที่สามจึงเงยหน้าขึ้นมองเจ้าหน้าที่ชันสูตร “วัตถุแปลกปลอมในช่องท้องคืออะไร”

เจ้าหน้าที่ผู้นั้นดึงช่องพลาสติกออกจากกระเปาะเลื่อนมาวางไว้ตรงหน้าเจ้านาย เทเลอร์หยิบมันขึ้นมาดูและขมวดคิ้ว

“แฟลชไดรฟ์” เขาเหลือบตามองเจ้าหน้าที่ “ตรวจดูหรือยัง”

“เรากลัวว่ามันอาจจะมีไวรัส เลยนำมาให้ท่านก่อนครับ” เขาตอบอย่างสุภาพ เทเลอร์พยักหน้าช้าๆ

“นอกจากแฟลชไดรฟ์นี้แล้ว มีอย่างอื่นอีกไหม”

อีกฝ่ายสั่นศีรษะ เทเลอร์จึงส่งช่องแฟลชไดรฟ์ให้สมิต

“ขอบใจ เชิญคุณไปทำงานต่อได้”

เจ้าหน้าที่กล่าวรับคำและแสดงความเคารพทั้งสองอีกครั้งก่อนออกจากห้อง สมิตรองบานประตูปิดสนิทจึงหยิบช่องพลาสติกมาพิจารณา

“คิดว่ไง”

เทเลอร์ถาม ชายหนุ่มไม่ตอบแต่กลับพลิกของไปมาสองสามครั้ง กระทั่ง สะดุดตากับอะไรบางอย่าง

“ดูเหมือนจะมีเครื่องหมายอยู่บนแฟลชไดรฟ์นี้ด้วย” เขามองหัวหน้า หน่วยเป็นเชิงขออนุญาต เมื่ออีกฝ่ายผงกศีรษะ สมิธจึงดึงแฟลชไดรฟ์ออกจาก ช่องมาพิจารณาและอุทานเบาๆ เมื่อเห็นตราประทับชัดเจน

“จักรูดารา”

“ว่ไงนะ” เทเลอร์หยิบแว่นตามาสวมและรับวัตถุทรงเหลี่ยมสีดำขนาดเล็กมาจากสมิธ “ไม่ใช่จักรูดารา แต่มันเป็นเครื่องหมายของอิลูมินेटิค การที่ เราพบมันในร่างของมนุษย์กลายพันธุ์แบบนี้ก็หมายความว่า”

“เป็นฝีมือของไรซิน” สมิธต่อประโยคที่เหลือให้และมองหัวหน้าหน่วย นักล่าที่กำลังขมวดคิ้วใช้ความคิด “เราควรทำยังไดี จะเปิดดูเลยหรือส่งไปให้ เจ้าหน้าที่ฝ่ายคอมพิวเตอร์ตรวจสอบก่อนเพื่อความปลอดภัย”

เทเลอร์นึ่งไปเล็กน้อยก่อนจะกล่าวอย่างเคร่งขรึม

“ถึงไรซินจะเจ้าเล่ห์ แต่ก็เป็นคนมีชั้นเชิง เขาคงไม่ทำลายเราด้วยเรื่อง ง่ายๆ แบบนี้” เขาส่งแฟลชไดรฟ์ให้สมิธ “เปิดดูได้เลย”

สมิธเสียบแฟลชไดรฟ์เข้ากับโน้ตบุ๊ก เมื่อมันเริ่มทำงาน ภาพไรซินก็ ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

“สวัสดีเทเลอร์” เขาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มลึก ดวงตาสีเปลือกไม้จ้องตรงมา ข้างหน้าเหมือนรู้ดีว่กำลังพูดอยู่กับใคร รอยยิ้มเยาะหยันปรากฏบนริมฝีปาก บาง “น่าเสียดยที่เราต้องพบกันในลักษณะนี้ แต่ถ้าผมเดาไม่ผิด คุณกำลัง กังวลเรื่องเจ้าหนูนักล่า”

เขาเว้นระยะและยิ้มกว้างมากกว่าเดิม

“ถูกต้อง อาการป่วยของพวกเขาเกิดจากการกระทำของผมเอง”

5

II พนร่าย

“อาการป่วยของพวกเขาเกิดจากการกระทำของผมเอง”

น้ำเสียงเซ็งเยะทำให้วาร์ดกำหมัดแน่น เทเลอร์จึงหันไปสบตากับสมิธ เขาริบตะป๋าดึงหนุ่มเบาๆ และเตือน

“สงบใจเอาไว้ ฟังหมอนั้นพูดให้จบก่อน”

ลูกครึ่งแวมไพร์ขบกราม แต่ก็ยินยอมทำตามแนะนำโดยดี เขามองภาพไรซินที่พูดต่อไปเรื่อยๆ

“ก่อนจะได้รับสารฉบับนี้ เจ้านายของคุณคงได้รับของขวัญจากผมไปแล้ว” ดวงตาของไรซินทอประกาย “ต่อให้คนของพวกคุณพยายามปกปิดแค่ไหน ผมก็รู้ตัวจริงของเขาเสมอ เราทุกครั้งที่มีข้อมูลหลุดออกไป ผมปล่อยให้แฮชเชอร์สนุกกับข่าวสารที่ได้รับก่อนส่งคนของเขาไปบอกรับทราบ”

ไรซินเบี่ยงตัวเล็กน้อยให้เห็นคนที่ถูกมัดอยู่ด้านหลัง สมิธถึงกับบิบบมือด้วยความแค้นใจ เพราะเขาคืออาจารย์มหาวิทยาลัยสเตฟฟอร์ดที่ต่อมากลายสภาพเป็นมนุษย์หมาป่า

“ผมไม่ชอบความยุ่งยาก แต่ผู้ชายคนนี้มีทั้งไหวพริบและความเฉลียวฉลาดจนผมไม่อยากให้เขามีจุดจบเหมือนคนอื่น”

มนุษย์พิชิตพูดพลางเดินเข้าไปหาอาจารย์ผู้นั้นและปักเข็มฉีดยาลงบน

ต้นคอ

“พรุ่งนี้เที่ยง เราจะถูกส่งออกไปแบบมีชีวิตพร้อมของที่ระลึกสำหรับเจ้าหนูนกλά ส่วนเขาจะมีลมหายใจยืนยาวได้นานแค่ไหนขึ้นอยู่กับพวกคุณขอเตือนไว้ก่อนว่าอย่าได้สัมผัสเลือดของเขาโดยตรง เพราะมันมีแบคทีเรียชนิดใหม่ที่ผมคิดค้นป่นอยู่ด้วย ขำร้ายคือเชื้อชนิดนี้เติบโตได้เร็วมาก ส่วนข่าวดีก็คือมันมีผลต่อพวกเลือดผสมเท่านั้น มนุษย์ธรรมดาอย่างพวกคุณจะไม่เป็นอันตราย”

เขาวางเข็มฉีดยาลงบนถาด

“อาการเริ่มแรกหลังสัมผัสกับแบคทีเรียชนิดนี้ก็คือไข้สูง หมดสติในบางครั้ง เร็วแรงลดถอยลง จากการทดสอบกับสัตว์ทดลองของผม พวกมันมีชีวิตอยู่ได้ห้าวัน”

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างร้ายกาจฉายบนใบหน้าซุบ

“อย่าเพิ่งตกใจ พลังชีวิตของนกλάสูงกว่าสัตว์ทดลองของผมมาก พวกเขາอาจจะอยู่ได้นานกว่านั้นนิดหน่อย แบคทีเรียของผมก็เหมือนเชื้อโรคซึ่งรักษาได้ด้วยยา แต่จะเป็นชนิดไหนนั้นขึ้นอยู่กับมันสมองของเจ้าหนูแวมไพร์ ถ้าเขายังทำงานไหวคงคิดได้เอง”

ภาพบนจอดับวูบลง สมิธรีบดึงแฟลชไดรฟ์ออกจากโน้ตบุ๊ก เทเลอร์ถอนใจก่อนขำหนักก่อนจะหันไปทางลูกครึ่งแวมไพร์

“จากที่ฟังมาทั้งหมด ดูเหมือนไรซินจงใจปล่อยมนุษย์หมาป่าตัวนั้นออกมาโดยตั้งใจหมายเอาไว้ที่พวกเธอ”

“ครับ” วลาร์ตอบคำสั้นๆ สมิธจึงถาม

“ตอนชั้นสูตรมนุษย์หมาป่า คุณไม่พบอะไรผิดปกติบ้างเลยหรือ”

“ผมตรวจพบแบคทีเรียปะปนอยู่ในเลือด เลยนำไปเพาะเลี้ยงต่อเพราะคิดว่าอาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนกลายเป็นมนุษย์หมาป่า นึกไม่ถึงเลยว่ามันคืออาวุธของไรซิน”

ลูกครึ่งแวมไพร์พูดด้วยน้ำเสียงเจือความโกรธ เทเลอร์ขมวดคิ้วและมองเด็กหนุ่มด้วยความสงสัย

“ใครจินตนาการว่าเบคที่เรียตัวนี้มีผลกับพวกลูกครึ่ง แล้วทำไมเธอถึงไม่เป็นอะไร”

“ผมก็ไม่ทราบ” วลาร์ดตอบ สมิธเคาะคางตัวเองเบาๆ ด้วยปลายนิ้ว
 “อาจจะเป็นเพราะวลาร์ดไม่ได้สัมผัสกับเลือดของมนุษย์หมาป่าโดยตรง”
 “ผมเองก็ได้รับบาดเจ็บตอนที่สู้กับเขา” ลูกครึ่งแวมไพร์แย้ง เทเลอร์
 นึกหน้า

“แล้วทำไมถึงมีแค่วูล์ฟเท่านั้นที่ได้รับเชื้อ”

“หรือว่ามันมีผลเฉพาะกับพวกมนุษย์หมาป่า วลาร์ดเป็นแวมไพร์เลยไม่เป็นอะไร” สมิธตั้งข้อสังเกต แต่วลาร์ดกลับสั่นศีรษะ

“หมอนั้นบอกแล้วว่าเชื้อตัวนี้มีผลกับพวกที่เป็นเลือดผสม ผมอาจจะได้รับเชื้อแล้ว แต่ยังไม่แสดงอาการออกมาก็ได้”

“ถ้าอย่างนั้นเรากี่มีเวลาแค่ห้าวัน” เทเลอร์พูดพลางเคาะโต๊ะเบาๆ อย่างใช้ความคิด ใบหน้าที่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด “ต้องรายงานให้คุณแอสเซอร์ทราบ เพื่อท่านจะมีหนทางช่วยเหลือเธอทั้งสองคน”

“ผมขอกลับไปห้องทดลอง”

พูดจบวลาร์ดก็ก้มศีรษะลงเล็กน้อยก่อนจะเดินออกจากห้อง สมิธมองตามด้วยความกังวล เทเลอร์จึงกล่าวอย่างรู้ทัน

“จะตามไปช่วยก็ได้”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำและรีบก้าวตามอย่างเร่งรีบ เพราะแม้จะล่องหน้าไปเพียงไม่กี่นาที แต่ฝีเท้าของแวมไพร์ทำให้วลาร์ดเดินได้เร็วกว่าคนธรรมดา กว่าเขาจะออกจากห้องหัวหน้าหน่วย ลูกครึ่งแวมไพร์ก็ออกจากอาคารไปแล้ว ตอนแรกสมิธคิดว่าเขาอาจจะไปเยี่ยมวูล์ฟ แต่พอนึกถึงสีหน้าก่อนออกจากห้อง ชายหนุ่มจึงตัดสินใจมุ่งตรงไปยังห้องทดลอง ซึ่งเมื่อไปถึง สมิธก็ต้องถอนใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อเห็นวลาร์ดกำลังตั้งงานเพาะเชื้อออกมาวาง

“พอจะรู้หรือยังว่ามันเป็นเชื้ออะไร”

สมิธถามทั้งที่กำลังสวมเสื้อกาวน์ วลาร์ดเลื่อนกระดาษของหนึ่งให้เขาพร้อมกับอธิบาย

“ผมลองเทียบดูแล้วหลายครั้ง ยังไม่พบแม้แต่สายพันธุ์ที่ใกล้เคียง”

พูดขณะที่มือยังสาละวนอยู่กับการทำงาน หลายครั้งที่เขาระบายลมหายใจออกมาอย่างหงุดหงิดเมื่อผลลัพธ์ไม่ได้ตั้งใจ สมิธมองท่าทางของเด็กหนุ่มที่ดูเร่ร่อนผิดจากทุกครั้งด้วยความเป็นห่วง หลังจากยืนมองอยู่นานในที่สุตวาล์วก็ถึงกับกระแทกหน้าตบรวงหลอดทดลองลงบนโต๊ะอย่างหัวเสีย สมิธจึงพูดเบาๆ

“ผมรู้ว่าคุณเป็นห่วงวูล์ฟ แต่ใจร้อนแบบนี้ไม่ช่วยอะไร”

ลูกครึ่งแวมไพร์ชะงักไปเล็กน้อยแล้วส่ายหน้า

“ที่ผมหงุดหงิดไม่ใช่เพราะเรื่องของเจ้าหมาบ้า แต่เป็นท่าทางของไรซิน”

“ผมไม่เข้าใจ เขาก็แค่ส่งสารมาชมูเราเท่านั้นไม่ใช่หรือ” ชายหนุ่มถามพลางเลื่อนเก้าอี้มานั่งข้างๆ วาล์วก็จ้องหลอดทดลองตรงหน้าและพูดเสียงเรียบ

“นั่นไม่ใช่สารชมู แต่เป็นการแสดงออกเพื่อบิดเบือนอะไรบางอย่าง” เขายกมือชี้ไปที่ถูกป้ายเชื้อแบคทีเรียมาวางไว้บนกลิ้งจุลทรรศน์และหยดสารเคมีลงไป

“จากที่เคยเผชิญหน้า ไรซินจัดเป็นพวกพูดน้อยและพิถีพิถันในการวางแผนการ การที่เขาพาลออกมาได้ขนาดนั้นแสดงว่าต้องมีแผนการอะไรแอบแฝงอยู่ ผมต้องคิดให้ออกว่ามันคืออะไร”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะช่วยอีกแรง” สมิธพูดและลุกขึ้น “คุณเพิ่งสมาธิไปทั่วรีทำลายเชื้อแบคทีเรีย ส่วนเรื่องของไรซินปล่อยให้ผมเป็นคนจัดการเอง”

เขาถอดเสื้อคลุมสีขาวเหวี่ยงลงตะกร้าและเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว วาล์วมองตามด้วยความกังวล เมื่อสมิธพ้นไปจากสายตาแล้ว เขาก็ก้มหน้าลงค้นคว้าต่อไป

ดิกลันหอบเอกสารกองโตเดินผ่านห้องโถงกลาง มุ่งหน้าไปยังห้องทำงานของสมิธ เมื่อไปถึง เขาก็ต้องแปลกใจเพราะเคาะประตูเรียกหลายครั้งแต่ไม่ได้ยินเสียงตอบรับจากคนที่อยู่ด้านใน ตอนแรกเขาแค่หงุดหงิดเล็กน้อย แต่พออีกฝ่ายเงียบนานเกินไป ชายหนุ่มจึงเริ่มกังวล

“สมิธ”

เขาเรียกดังขึ้น ตามด้วยใช้ปลายเท้าเคาะประตูอีกสองสามครั้ง ด้วยนิสัยเป็นคนเอาการเอางานของเพื่อนทำให้ดิกสันแน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้รีบกลับ ดังนั้นสิ่งที่พอจะเป็นไปได้คือไม่อยู่ในห้อง แต่จะเป็นไปได้ยังไงเพราะสมิธเพิ่งขอให้เขานำเอกสารมาให้จากห้องข้อมูล คิดพลางพยายามเรียกอีกสองสามครั้ง กระทั่งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินผ่านมา

“คุณสมิธไม่อยู่ครับ” เขาหยุดบอกดิกสัน อีกฝ่ายทำหน้าง

“รู้หรือเปล่าว่าเขาไปไหน”

“ห้องคอมพิวเตอร์ เห็นว่าจะไปหาข้อมูลอะไรเพิ่มเติม อ้อ! คุณสมิธสั่งไว้ว่าให้คุณเอาเอกสารเข้าไปวางได้เลย” พุดพลางเปิดประตูให้ ดิกสันกล่าวขอบคุณเบาๆ ก่อนอีกฝ่ายจะเดินจากไป

เมื่อวางเอกสารทั้งหมดแล้ว ชายหนุ่มจึงเห็นภาพ ส.ส.รีออคนี้อยู่ท่ามกลางกระดาศที่กองเต็มโต๊ะ เมื่อหยิบขึ้นมาดูจึงเห็นว่าทั้งภาพถ่ายและเอกสารส่วนใหญ่เป็นรายงานการเคลื่อนไหวและกิจวัตรประจำวันของ ส.ส.ผู้นี้ด้วยความสงสัย ดิกสันจึงหยิบเพิ่มปกคำที่อยู่ด้านล่างขึ้นมาดู แต่ยังไม่ทันได้เปิดอ่าน เขาก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงกระแอมมาจากด้านหลัง

“สมิธ”

ดิกสันหักพลางวางแฟ้มลง อีกฝ่ายมองตามแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ประจำ

“ผมกำลังหาห้องทดลองของไรซิน”

“จาก ส.ส.รีออคนี้อยู่หรือ” ดิกสันย้อนถาม สมิธจึงเบนสายตาไปยังกองแฟ้มที่วางสุ่มอยู่

“อันที่จริงผมตามรอยผู้ต้องสงสัยอยู่หลายคน แต่รีออคนี้อยู่มีความเคลื่อนไหวน่าสงสัยที่สุด”

“ทางองค์กรเคยตรวจสอบเขาแล้ว แต่ไม่พบอะไร” ดิกสันพูดพร้อมกับเลื่อนเก้าอี้มานั่ง สมิธเคาะนิ้วลงบนภาพถ่ายของรีออคนี้อยู่

“ผมเองก็เคยได้รับคำสั่งให้คอยเฝ้าดูพฤติกรรมของเขา แต่ต้องหยุดไปสืบคดีฆาตกรรมที่รีออคทาว์น” สมิธกล่าวพลางเปิดแฟ้มสีดำส่งให้เพื่อน “นี่เป็น

รายงานที่ผมบันทึกเอาไว้ก่อนหน่วยนักล่าบุกเข้าไปทำลายห้องทดลองของไรซินเมื่อสองปีก่อน จะเห็นได้ว่าในช่วงที่คุณลิโอปรากฏตัว ร็อคนีย์ติดต่อกับบุคคลลึกลับประมาณอาทิตย์ละครั้ง แต่แล้วจู่ๆ เขาก็หยุดและได้รับพัสดุที่ไม่ระบุตัวผู้ส่งทุกสามวัน”

“คุณคิดว่าบุคคลลึกลับนั้นอาจจะเป็นไรซิน”

ดิกสันพูดหลังจากไล่สายตาผ่านข้อมูลในแฟ้ม สมิริพวงศีรษะช้าๆ

“ตอนแรกผมก็ไม่คิดว่าจะ是他 เขาจนกระทั่งเห็นภาพร็อคนีย์ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งโดยบังเอิญ มันเป็นภาพเปรียบเทียบใบหน้าเหี่ยวแห้งเหมือนกำลังหลอมละลายกับใบหน้าปกติ”

“อาจจะเป็นข่าวโจมตีเรื่องการฉ้อโกงก็ได้”

“ด้วยระยะเวลาห่างกันแค่ห้าวันที่เท่านั้นหรือ” สมิริพูด “ผมคิดว่าร็อคนีย์อาจถูกไรซินวางยาเพื่อให้ง่ายต่อการควบคุม ถ้าเรามีหลักฐานมัดตัวแน่นหนาพอ ร็อคนีย์อาจสารภาพและยอมบอกที่ตั้งห้องทดลองของไรซิน”

คำอธิบายของสมิริทำให้ดิกสันต้องระบายนลมหายใจด้วยความหนักใจ

“เขาเป็นถึงสมาชิกสภา”

“ผมทราบ” สมิริสวนคำทันควัน “แต่เพื่อช่วยวอร์ดกับวูล์ฟ ต่อให้เป็นประธานาธิบดีผมก็ไม่สนใจ”

คำพูดของสมิริทำให้ดิกสันเข้าใจทันทีว่าไม่มีทางห้ามปรามเพื่อนได้แน่ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็อดถามไม่ได้

“ทั้งที่มีนักการเมืองหลายคนเกี่ยวข้องกับพวกอิลูมินาติค ทำไมต้องเป็นร็อคนีย์”

“อย่างที่บอก ผมสงสัยว่าเขาถูกไรซินวางยา”

“ถ้าเป็นแบบนั้นจริง เขาจะช่วยอะไรเราได้” ดิกสันถาม สมิริชะงักมือที่กำลังเปิดแฟ้ม

“รู้ไหมว่าวูล์ฟได้รับเชื้อมาอย่างไร” เขาถามและพูดต่อเมื่อเห็นเพื่อนพยักหน้า “จากคำพูดของไรซินที่ว่าแบคทีเรียก็เหมือนเชื้อโรคชนิดอื่นที่สามารถรักษาให้หายได้ด้วยยา ผมจึงคิดว่าเขาน่าจะมีวัคซีน”

“เราทำลายห้องทดลองของไรซินมาตั้งหลายแห่ง ส่วนใหญ่พบแต่ตัวประหลาด ไม่มีข้อมูลอะไรที่บ่งชี้เลยว่ามีกระค้นคว้าเรื่องยา”

“นั่นมันก่อนที่ไรซินจะส่งมนุษย์หมาป่าตัวนั้นออกมา” คิ้วของสมิธขมวดเข้าหากันขณะอ่านข้อมูลในแฟ้มรายงาน แต่ยังพูดต่อ “และเท่าที่ดูจากนี้สัย เขาเป็นคนจำพวกแยกประเภทกลุ่มทดลอง”

“เลยคิดว่าถ้ารีอคนี่อยู่กวางยา ก็น่าจะมาจากห้องทดลองเดียวกันกับที่เพาะเลี้ยงเชื้อโรคนี้”

“ผมก็แค่คิดไปตามตรรกะของนักสืบ” เขาปิดแฟ้มและลุกขึ้น ดิกสันจึงลุกตาม

“คุณจะไปไหน”

“ในช่วงนี้ของทุกปี รีอคนี่จะเดินทางไปพักผ่อนที่บ้านพักตากอากาศแถวทะเลสาบ ผมจะตามไปดูว่าเขาติดต่อกับใคร”

สมิธเปิดประตู ดิกสันรีบก้าวตาม

“ผมไปด้วย”

“แต่เนี่ยเป็นงานที่อยู่นอกเหนือภารกิจนักล่า”

“ผมทราบ” อีกฝ่ายพูดและฉีกยิ้ม สมิธมองเขาอยู่ครู่หนึ่งจึงโยนพวงกุญแจให้

“ที่นั่นอยู่ไกล เตรียมมาเผ่ไปให้พร้อมก็แล้วกัน”

เมื่อแจ้งให้เทเลอร์ทราบถึงเหตุผลที่ต้องไปยังทะเลสาบแล้ว สมิธกับ ดิกสันก็ออกเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนบุคคลที่ไม่สะดุดตานัก เส้นทางที่ทั้งสองเลือกใช้เป็นถนนสายรองซึ่งตัดผ่านหุบเขา แม้จะไม่สะดวกเท่าถนนสายหลัก แต่ก็ทำให้ทั้งสองไม่ต้องเสี่ยงเผชิญหน้ากับลูกน้องของรีอคนี่หรือคนจากอิลูมินตีก

ผ่านไปเกือบครึ่งวัน สมิธกับดิกสันจึงมาถึงจุดหมาย ทั้งคู่จอดรถซุ่มอยู่กลางป่าห่างจากบ้านพักของรีอคนี่พอสมควรและเริ่มจับตามองการเคลื่อนไหวของทุกคนที่อยู่ในบ้าน

การเฝ้าดูดำเนินไปจนถึงเวลาค่ำ ดิกสันซึ่งขอตัวไปพักผ่อนตาเดินกลับไป
หาสมิธพร้อมกล่องอาหาร

“ไง”

“รีอคนีย์กำลังนั่งจิบบรันดืออยู่ในห้อง ส่วนลูกน้องกระจายกันเดินรอบ
บ้านพัก” สมิธตอบพลางหยิบแซนด์วิชชิ้นโตมากัด ดิกสันจึงยกกล่องส่อง
ทางไกลของตัวเองขึ้น

“เขากำลังรับโทรศัพท์” ชายหนุ่มพูด สมิธรีบวางอาหารในมือและใช้
กล่องมองตาม กิริยานอบน้อมกับสีหน้าที่เต็มไปด้วยความยำเกรงของรีอคนีย์
ขณะพูดโทรศัพท์ทำให้เขาขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ

“ดูเหมือนโทรศัพท์นั้นจะมาจากคนสำคัญ”

“หวังว่าจะเป็นคนที่เราคิด” ดิกสันกล่าวเสริม ทั้งคู่เฝ้าดูกระทั่งรีอคนีย์
วางโทรศัพท์ เรียกลูกน้องมาส่งอะไรสองสามคำ จากนั้นจึงเดินไปขึ้นรถและขับ
ออกจากบ้านพักอย่างรวดเร็ว

“เอาไฉน” ดิกสันหันไปถามเพื่อน สมิธโยนแซนด์วิชลงพื้นพร้อมกับตอบ
สั้นๆ

“ตาม”

พูดจบเขารีบสตาร์ทเครื่องรถยนต์และขับออกจากที่นั่นทันที ถึงจะเป็น
ระยะค่อนข้างห่าง แต่ถนนลัดเลี้ยวทำให้รถของรีอคนีย์เล่นได้ไม่เร็วนัก ไม่นาน
สมิธกับดิกสันก็ไล่ตามทัน ทั้งสองทิ้งช่วงติดตามให้ห่างพอสมควรเพราะกลัวว่า
อีกฝ่ายจะรู้ตัว ดูเหมือนจุดหมายของ ส.ส.ชื่อดังจะเป็นบ้านพักตากอากาศ
เช่นเดียวกันเพราะสมิธเห็นแสงไฟแวบแวมมาแต่ไกล

เส้นทางที่ใช้เป็นทางเลียบเขา ด้านหนึ่งเป็นหินสูงชัน ส่วนอีกด้านเป็น
หน้าผาซึ่งมีหิ้งน้ำเย็นเยือกอยู่ด้านล่าง ดิกสันชะโงกหน้าลงไปมองแล้วทำ
ตัวลั่น

“ขับดีๆ หน่อย ผมยังไม่อยากลงไปว่ายน้ำ”

สมิธหัวเราะเบาๆ พลางหมุนพวงมาลัยบังคับรถให้เลี้ยวไปตามโค้ง

“ผมเป็นห่วงเรื่องตามรีอคนีย์ไม่ทันมากกว่า” เขาเหยียบคันเร่งเพิ่ม

ความเร็วของรถ ดิกสันมองแสงไฟซึ่งเคลื่อนที่อยู่ข้างหน้า

“พอจะเดาออกไหมว่าเขาไปหาใคร”

“ลองขับรถไปตามลำพังแบบนี้คงไม่ได้ไปหาบาทหลวงแน่” สมิธตอบ พลังขำเลื่อมมองเพื่อน “เรายังไม่รู้ว่าจะต้องเจออะไรบ้าง เตรียมตัวไว้ก่อนก็ดี”

ดิกสันผกศัรษะและดึงปืนพกประจำตัวออกมาตรวจ ระหว่างตบตัลบกกระสุนกลับเข้าที่ เขาก็พูดพอให้อีกฝ่ายได้ยิน

“หวังว่าเราคงไม่ต้องใช้มัน”

“ผมก็คิดแบบนั้น แต่เห็นจะยากถ้าอีกฝ่ายเป็นคนของไรซิน”

ระหว่างที่พูดจาโต้ตอบกันอยู่นั้น ดิกสันก็อุทานลั่นเมื่อก่อนหินขนาดใหญ่อีกชิ้นลงจากภูเขามาหยุดอยู่กลางถนน เสียงล้อครูดกับพื้นยางมะตอยดังบาดหูเมื่อสมิธเหยียบเบรกกะทันหัน เมื่อรถจอดสนิท ทั้งสองจึงลงไปดู สมิธมองข้ามก้อนหินไปยังถนนเบื้องหน้าและถอนใจเมื่อเห็นรถของร็อดนีย์เลี้ยวไปตามทางโค้งก่อนจะหายลับไป

“คลาดกับหมอนั่นจนได้” ชายหนุ่มพูดด้วยความเจ็บใจก่อนจะมองขึ้นไปยังด้านบน “แผ่นดินก็ไม่ได้ไหวสักหน่อย มันตกลงมาได้ยังไง”

เขาย่นอย่างหงุดหงิดพลงทูปหินก้อนนั้นค่อนข้างแรง แต่ก็ต้องยืนตัวแข็งเมื่อได้ยินเสียงใครบางคนดังมาจากทางรถที่จอดอยู่

“ผมเขี่ยมันลงมาเอง”

ทั้งดิกสันและสมิธหันไปมองพร้อมกัน และพบว่าผู้พูดกำลังยืนอยู่ระหว่างพวกตนกับแสงไฟหน้ารถ แม้จะเห็นใบหน้าได้ไม่ชัด แต่รูปร่างสูงใหญ่กับเครื่องแต่งกายที่เป็นชุดสูทสีดำสนิท ทำให้สมิธพอจะเดาออกว่าเขาเป็นใคร

“อันเทสต์”

“ถูกเพียงครึ่งเดียว” น้ำเสียงทุ้มต่ำกล่าวพลงขยับตัวก้าวมาข้างหน้า ดิกสันชักปืนออกมาเล็งทันที

“หยุดอยู่ตรงนั้น ไม่อย่างงั้นผม...”

คำพูดหยุดไว้แค่นั้นเมื่อมีเสียง พุบ! คล้ายลมพุงจากท่อ ดิกสันอัปปากค้างก่อนจะทรุดตัวล้มลงนอนบนพื้น กลิ่นคาวเลือดกับดวงตาที่เปิดค้างของ

เขาทำให้สมิธรู้ได้ทันทีว่าเพื่อนรักหมดลมหายใจไปแล้ว เขาหันไปมองบุรุษ
ลึกลับที่กำลังเล็งอาวุธมา

“แกเป็นใคร”

ชายหนุ่มพูดด้วยความโกรธพลางมองหาทางหนี อีกฝ่ายหัวเราะเสียงต่ำ
“ไม่น่าเชื่อว่าคุณจะทำไม่ได้” เขายับมาข้างหน้าอีกหนึ่งก้าวเพื่อให้แสงไฟ
จากรถกระทบใบหน้า สมิธรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว

“คาร์เพนเตอร์!”

เขายกปืนขึ้นทันที แต่ยังชักว่าอีกฝ่าย คาร์เพนเตอร์ลั่นกระสุนใส่สมิธ
หนึ่งนัด เขาสะดุ้งเหวี่ยงและโผล่ถอยหลังไปทางหน้าต่าง ชายหนุ่มกดฟันยกปืน
ในมือขึ้นอีกครั้งจึงถูกยิงอีกนัด แรงกระสุนทำให้สมิธหายหลังร่วงลงจาก
หน้าต่าง ตกลงไปในน้ำและจมนหายไป

คาร์เพนเตอร์ยืนมองอย่างใจเย็น เมื่อแน่ใจว่าสมิธถูกหัวน้ำกลืนไปแล้ว
เขาจึงเก็บปืนและหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา

“เรียบริบหรี่แล้วครับ”

เขาพูดอย่างสุภาพและหยุดฟัง เมื่อปลายสายกล่าวจบจึงผงกศีรษะ

“รับทราบครับท่าน” คาร์เพนเตอร์รับคำ จากนั้นจึงปิดโทรศัพท์และ
ก้มหน้าลงไปมองทะเลสาบอีกครั้ง ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป